59- 379

Akbaba

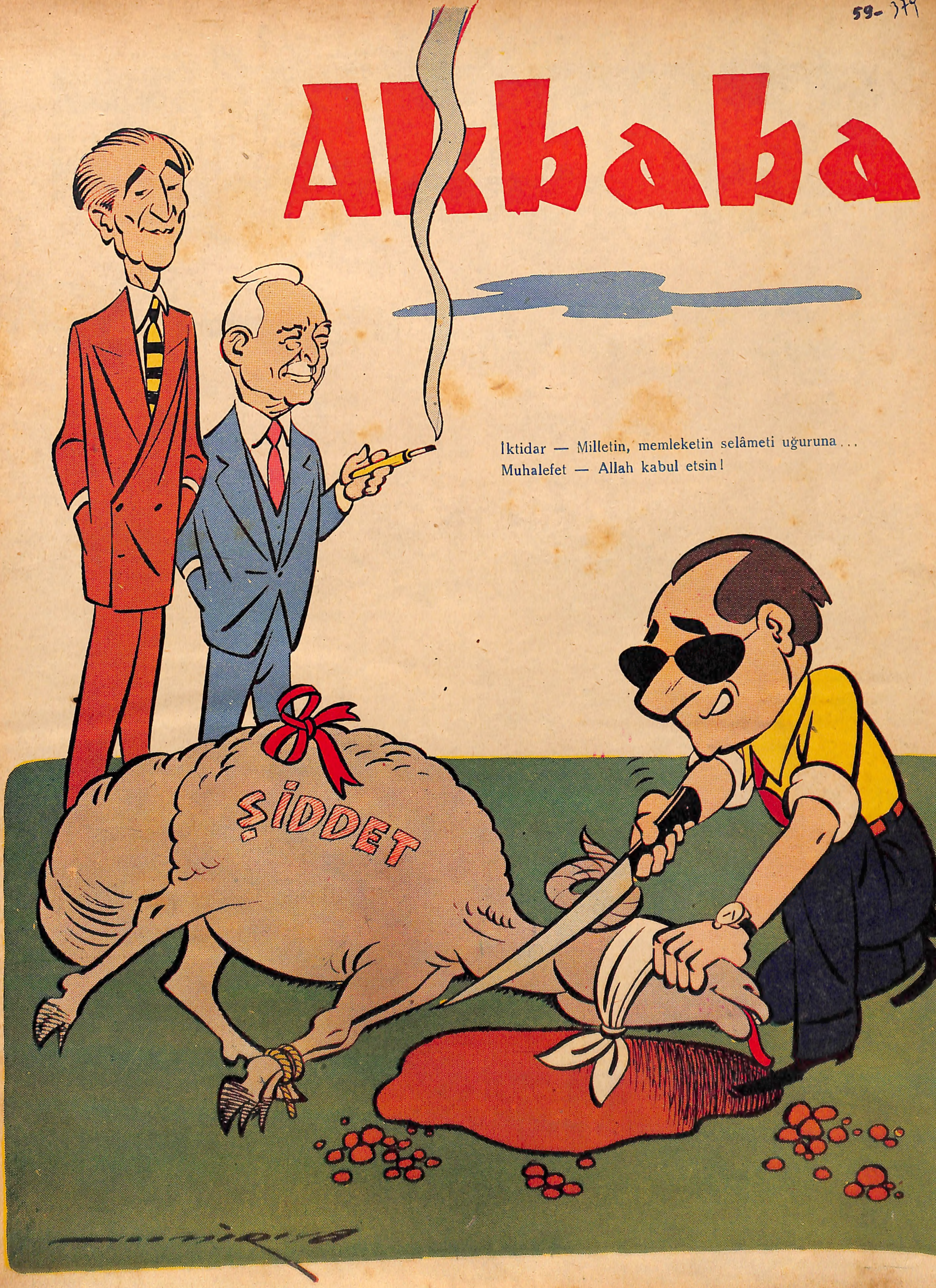

İktidar — Milletin, memleketin selâmeti uğuruna...
Muhalefet — Allah kabul etsin!

1959 İKRAMİYE PLÂNIMIZ

50 / 2 MİLYON

APARTMAN DAİRESİ — LİRA PARA İKRAMİYESİ

CEM'AN

4 MİLYON

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

SAYI : 379 C. : 15 18 HAZİRAN 1959 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

Kurbanlarımız !..

DEMİN yirmi yıl evvelki bir yazımı okudum. Adı: Kurbanlar... Tam günümüzün konusu.

Bu yazıda çocukluğumdan o güne dek verdiğimiz kurbanları sıralamışım: Babamın, sürüden kurban seçmesini bilen tecrübeli ellerinden tutunuz da bahçedeki sundurmaya, içi yeşil sırlı su çanağına, başı yemenili ihtiyar nineye, kara sakallı, çam yapılı kasap Ali Ağa'ya, boy boy, biçim biçim, bileyden yeni çıkmış kurban bıçaklarına, gümüş buhurdanlara, öd ağaçlarına, Itrî'nin ruh ufuklarını genişleten tekbirlerine kadar...

Aradan geçen yirmi yıl bizi bu kayıplarımızdan hiç birine kavuşturmadı: O bizi biz yapan güzel gelenekler, büyük bir İmparatorlukla beraber çöküp gitmiştir. Şimdiden hepsinden, Selânik kadar, Manastır kadar, Kosova kadar, Halep, Şam, Bağdat, Basra kadar uzağız...

Ama o yirmi yıldan bu yana daha ne kurbanlar verdik ve hâlâ, hâlâ, hâlâ ne kurbanlar veriyoruz, düşündünüz mü hiç?

Daha dün, Kurtuluş Savaşını yaptığımız topraklarda, İsmet İnönü'nün millî bir hazine olan başından akıttığımız iki damla kan bir kurban kanı değil midir? Biz o gün, politika meydanında, büyüğe saygı duygumuzu kurban etmedik mi?

Cezaevlerinin parmaklıkları arkasında bu bayram günlerinde, ana hasreti, evlât hasreti, sevgili hasreti ve hepsinden, hepsinden, hepsinden acı hürriyet hasreti çeken nice meslekdaşımız var. Suçları ne olursa olsun, bunlar da bizim kurbanlarımızdır, demokrasi bayramımızın kurbanları!

Ya şu Kolejden koğulan genç kızlar?... Şu yatak odasına pencereden âşık alan öğrenciler?... Bunlar bizim kurbanlarımız değil mi?... Köksüz eğitimin, bağsız ailenin, soysuz cemiyetin kurbanları!

Harf inkılâbı, milyonlara okuma şevkini verdi. Ama okuyacak şey vermedi. Gazetelerimizde en ciddî haber sâbık Kraliçe Süreyya'nın yeni hovardalıkları, dergilerimizde en ağır başlı yazı yeni Ağa Han'ın zanparalıklarıdır.

Kurbanlarımızın sonu, eyvaaah, hâlâ gelmedi!

Yusuf Ziya ORTAÇ

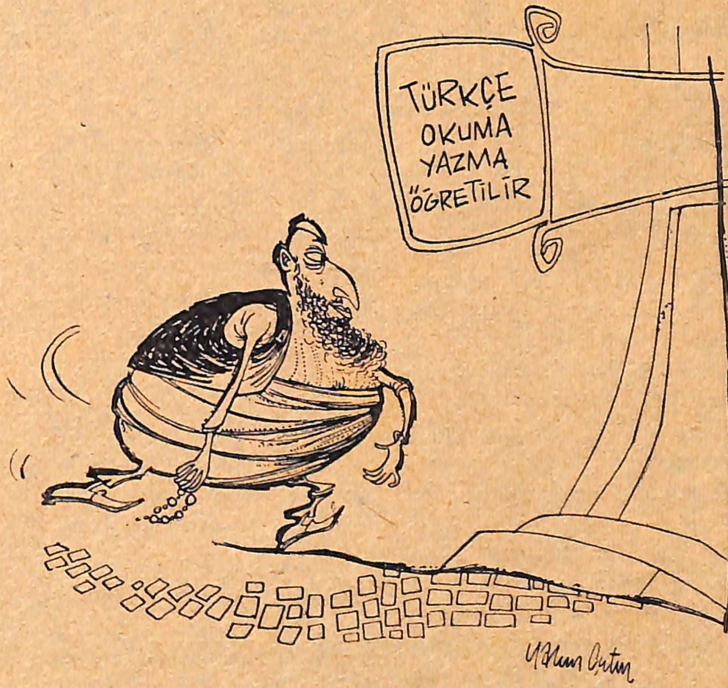

Yabancılar için «Türkçe Dil Semineri» açıldı. (Gazeteler)

EKMEK!

Nihayet gazeteler müjdeyi verdiler: Ekmek kırk kuruşa çıkıyormuş!

E, biz bunu iki ay önce, kapak resmimizde haber verdikti: Bir okka, pardon bir kilo, tekrar pardon, sekiz yüz gramlık bir ekmeği arslanın ağzına vererek!

Nereden mi bildik?... Durun, evvelâ bir fıkra anlatalım:

Ermeni papazı kilisede vâzedermiş:

— İçinizde bir gebe var!...

Dudular hep bir ağızdan hayret ederlermiş:

— Nasıl bildiii... Nasıl bildiii!...

— Ya oğlan doğuracak, ya kız!.

— Nasıl bildiii!... Nasıl bildii!...

Bizim kehanetimiz de Ermeni papazının bilgiçliğinden fazla değil: Buğday fiatlarının artacağını biliyorduk. Eh, bu tek meçhullü problemi çözmek için de Einstein olmamıza lüzum yok!

Eveeet... Şimdi, nân-ı aziz, tam mânasiyle bize bir azizlik ediyor, kırk kuruşa çıkıyor...

Siz ne sanıyorsunuz? Ekmek çıkar da yağ, pirinç, odun durur mu?...

Ekmeğe zam demek, canlı, cansız, yenir, yenmez, her şeye zam demektir. Naylon kravattan Lüks Nermin'e varıncaya kadar!

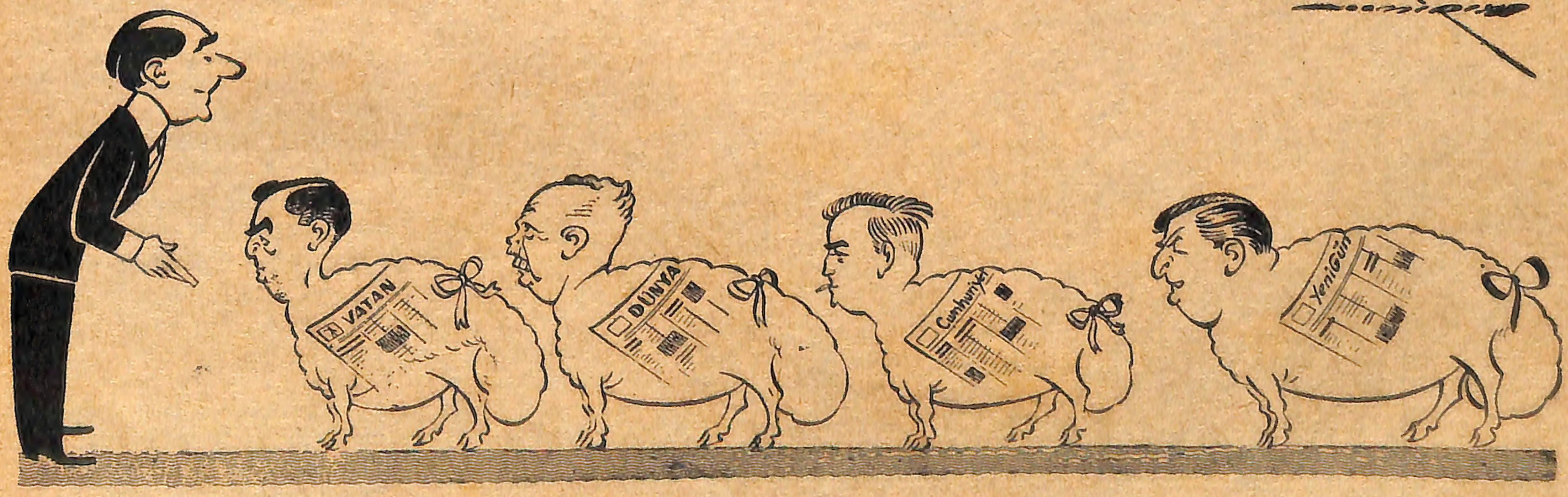

«Halk-ı âlem yılda bir gün iyd için kurban eder,
Dem bedem, saat besaat biz senin kurbanınız!

Mebusluk Peşinde: Sokaklarda KINA GECESİ

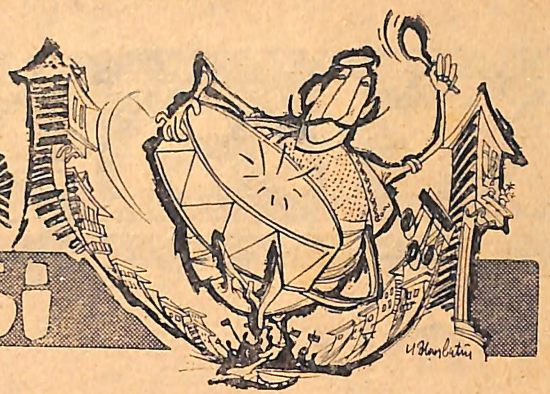

TELEFON başında soluk soluğa nöbet tutuyorlardı. Giren, çıkan belli değildi odaya. Her beş dakikada bir zil çalıyordu:

· Alo... Alooo!...

— Burası Kuşludere... Ben Hüseyin... Şimdi sayım bitti... On dört rey farkla kazandık!

Odadakiler, şaşkın gözlerle birbirlerine baka kalıyordular.

Kuşludere ha?... Şu yüz seksen altı seçmeninin hepsi de bizim partiden olan Kuşludere!... Olur şey değil!

Ama, daha kapanırken çalan telefon bu şaşkınlığı unutturacak başka bir şaşkınlık getiriyordu:

— Burası İkizler... Ben İbrahim... Vallahi ne söyliyeyim bey, bilmem ki... Kancıklık ettiler bize... Dokuz oy ilerideler!

Gece yarısı daha netice belli değildi. Hemen hemen başa baştılar... Asıl ses çıkmayan iki ilçe vardı ki, terazinin kefesini onlar oynatacaktı. Ne parti telefonu, ne belediye, ne jandarma, bunlardan cevap alamıyordu bir türlü... Kaymakamları da yerinde bulamıyordular...

Masanın üstü kahve fincanları, çay bardakları sigara izmaritleriyle doluydu. Gözler kıpkırmızı, çeneler kilitli, koltuklara gömülmüş, gülmeyen yüzlerle bekleşiyorlardı.

Gün ışırken ilk müjdeyi aldılar:

— Bir kaç küçük sandık kaldı.. Onlar da neticeyi değiştirmez... On dört bin rey ilerideyiz!

Belediye Başkanı Veli Safa cebinden konyak şişesini çıkarıp dikti. Boğazından akan alevle gözleri tutuşmuştu birden.

— Artık tehlikeyi atlattık! diye bağırdı.

— Acele etme... Ötede en az elli bin oy var...

— Olsun... Yarı yarıya desek yine...

Telefon bir daha çaldı:

— Sen misin Muzaffer... Aman kardeşim meraktan öldürdün bizi... Nasıl?... Bu kadar az fark ha?... Merkez adaylarını silmişler mi?... Yaaa... Hayır, hayır, umduğumuz gibi değil ama... Galiba iki kurbanla kazandık!

Telefon kapanırken odanın kapısı açılmıştı: Sigara dumanlarının mavi bulutları içinde sapsarı bir yüz belirdi, bu Valinin yüzü idi...

Ayağa kalktılar. O, Yakup Tacor'un yanındaki koltuğa yıkıldı. Mutlaka fena,, çok, çok fena haberler vardı onda... Bütün gözler üstündeydi.

Önce odadakileri birer birer süzdü. Sonra, çenesi sol avucunda, dişi ağrıyan bir adam acısiyle iki yana sallandı:

— Şimdi Ankara'dan bir şifre aldım... İktidarı kaybediyoruz...

— Daha pek erken değil mi beyefendi?

— Kara haber tez gelir!

— Bizim komşu vilâyetlerden ses var mı?...

— Samsun'da kaybetmişiz...

— Zonguldakta?...

— Kayıp!...

— İnanmayınız... On binlerce kömür işçisi...

— Hepsi, hepsi öbür tarafa rey vermiş!

Herkes sustu. Yalnız susmak da değil, kimse kimsenin yüzüne bakamıyordu.

Her zaman sesi kamçı gibi şaklayan Vali, sönen bir balon fısıltısiyle:

— Asıl felâket, dedi, Ankarayı, İzmir'i, İstanbul'u kaybetmişiz!...

— E, nereyi kazanmışız öyleyse?... Bir bizim vilâyeti mi?...

Odaya kahveci girmişti. Sustular...

Yakup Tacor, gün doğarken uzandığı yataktan davul zurna ile uyandı: Bayraklar uçuşuyordu sokakta... Halk, yirmi yedi yıllık idareyi yıkmanın sevinci içindeydi. Kendi iktidarının bayramını yapıyordu.

Tacor, bu yıkılan iktidarın mebusu idi. Bu kapıdan nasıl çıkacak, onların arasına nasıl karışacak, nasıl bakacak, nasıl yürüyecek, nasıl konuşacaktı şimdi?

★

İki arkadaş, caddenin tenhalaştığı öğle saatinde, otel kapısına yanaşan bir otomobile sessizce atladılar. Yolda, hiç mola vermeden Ankara'ya gideceklerdi... Ömründe böyle şenlik görmemişti Tacor. Radyo sesi duymamış, gazete yüzü görmemiş en izbe dağ köyleri bile bu haberi duymuş, sevinç içindeydi.

Büyük şehirlerde karanlıkları tutuşturan meş'aleler arasından geçtiler... Bu gece, Türkiye uyumuyordu!

Ankara'ya vardıkları zaman, Başkenti tanımadılar: Yakaları D. P. rozetleriyle süslü, göğüsleri bir iktidar devirmenin gururiyle kabarık halk yığınları Meclis önüne dalga dalga akıyordu. Halk Partisinin bahçesinde, savaş artığı bir kaç tozlu cip kenara çekilmiş duruyordu. Toplantı salonunda, otuz beş, kırk kişi vardı ancak. Birbirlerine, üstleri mavi buğulu, kesilmiş koyun gözleriyle bakıyordular... Hiç kimse, başına gelenin farkında değildi. Belki de yeni iktidarın, bir kaç dakika sonra telâşla, utançla gelip özür dilemesini:

— Affedersiniz, sizlerin koltuklarınıza oturmak haddimiz mi bizim?...

Demesini bekliyordular. Kimse ne söyliyeceğini, söze nereden başlıyacağını bilmiyordu bu toplulukta... Ağır, bunaltıcı durgunluğu yine Şef'in sesi bozdu:

— Arkadaşlar, yeni bir vazifenin eşiğindeyiz. Halk Partisi, iktidar mevkiinden murakabe mevkiine geçiyor...

Sesi kupkuruydu. Yalnız sesi mi?... Yüzü, bakışları, hareketleri, biraz tahta, biraz cam, biraz makineydi... Masa başında onun esvapları giydirilmiş mumyasıydı oturan...

O, yorgun öksürüklerle sık sık kesilen konuşmasını bitirince, ansızın, dinleyiciler arasından bir genç koptu. Kalın dudaklı, dolgun burunlu, kelimeleri tükürükle vıcık vıcık bir genç:

— Paşaaam... Paşaaam!...

Ayağa kalkmış, yumruklarını masanın yeşil çuhasına dayamıştı. Bu, demokrasi selinin sürüklediği yeni bir milletvekiliydi. Bütün gözler ona çevrilmişti. O, bugünden yarını peylemenin telâşı içinde:

— Paşaaam, millet pişman. Millet kan ağlıyor, diyordu.

Yakup Tacor, içinden:

— Vay canına, dedi, dalkavukluk bizi daha ne kadar yıkacak acaba?...

Paşa, bu sözleri duydu mu? Duyduysa anladı mı? Anladıysa inandı mı?... Hiçbir şey belli değildi yüzünden... Ama, genç mebusun kan ağlattığı millet, sokaklarda davullar, zurnalarla kına gecesi yapıyordu!

Yusuf Ziya ORTAÇ

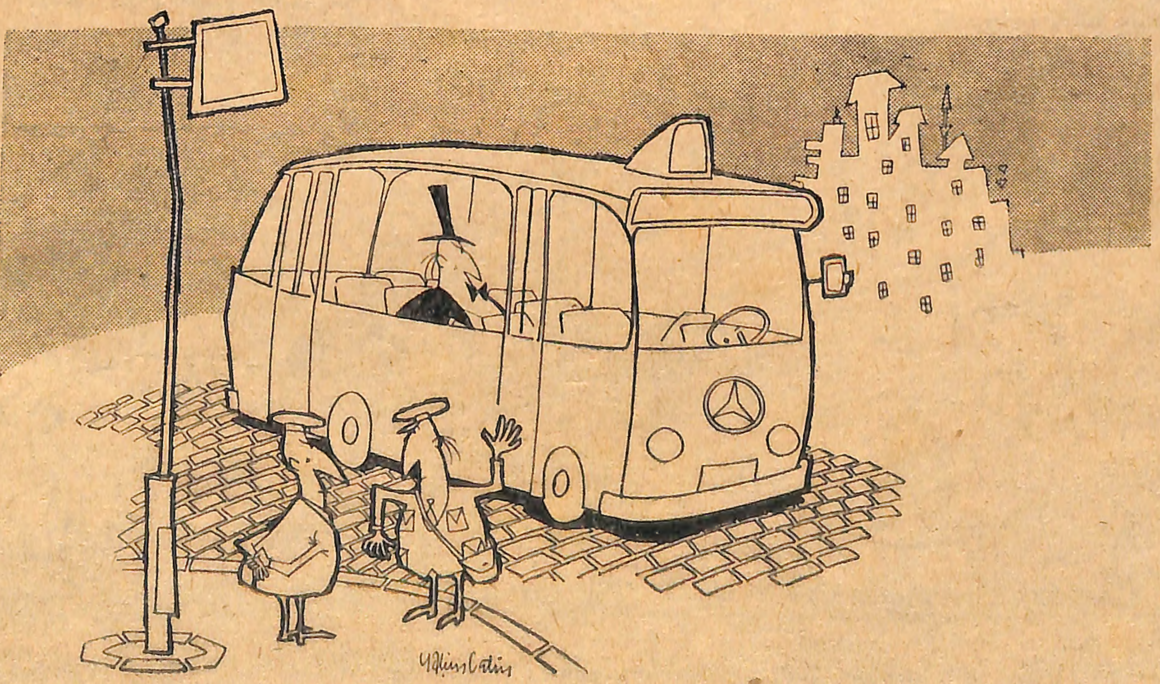

— Buraya kadar beyim, dedik. Bir türlü inmek istemiyor ...

Amerika fezaya fare attı... (Gazeteler)

— Korkma yahu... Buraya kadar gelmez!...

Lüküs Nermin

Korkma sakın, üçten, beşten,
Olur olmaz zorlu işten,
Hem kebaptan, hem de şişten,
Olmalısın her an emin...
Sen çok yaşa Lüküs Nermin!

Akıl, fikir hepsi sende,
Cümle âlem sana bende,
Her şey bulunur hanende,
Frank, dolar, mark, sterlin..
Sen çok yaşa Lüküs Nermin!

İçki, kadın, müzik, kumar,
Mor binlikler tomar, tomar,
Herkes senden bir şey umar..
Alt üst olsa tavan, zemin,
Sen çok yaşa Lüküs Nermin!

Yan gel, keyif sürmeye bak,
Ye havyarı tabak tabak,
Evliyaya gönder adak..
Düşünme hiç derin, derin,
Sen çok yaşa Lüküs Nermin!

Tutulsan da etme keder,
Emeklerin olmaz heder,
Dünya böyle gelmiş, gider..
Her odanda güvey, gelin,
Sen çok yaşa Lüküs Nermin

Baba NURİ

SUYA ÇIZGI

YAŞAR ÖZEN

Hidrolik

İki İngiliz hekimi suyun da alkol kadar zararlı olduğunu birçok hastalıklara sebebiyet verdiğini iddia ederek çok su içenlere alkolikden kinaye, hidrolik diyorlarmış...

Demek ki, bundan böyle mümkün mertebe su içmeyi azaltmalıyız.

Vatandaşlarının sıhhatlerini düşünen Belediyemize teşekkürler. Onun için musluklardan bir damla su akıtmıyor.

Şart!

Bir kamyon şoförü, Üsküdarda, bir trafik âmirinin ayağını öpmüş... Kimbilir ne yapmıştır?

Trafik âmirinin ayağını öpen şoförün zekâsını tebrik ederiz. Şoförlüğü bırakıp hemen politikacı olmaya baksın. Pek muvaffak olacaktır. Bu sayede kamyon, hattâ kamyonlar sahibi olacağına hiç şüphe yok!

Vurdukça tozur!

Amerika'da geçimini paçavra alıp satmakla temin eden bir ihtiyar 700 bin dolar miras bırakarak ölmüş.

Paçavra deyip de geçmeyiniz. Bu iş memleketimizde de böyledir.

Paçavraya çevrilmek istenen politikacılar, her geçen gün biraz daha değer kazanıyorlar...

Bir neşe yarat!

Eski Çinde, ölü evlerinde, parayla tutulmuş ağlayıcılar varmış. Ev sahiplerinin yerine bunlar, sahte göz yaşı döker, ah vah ederlermiş.

Bugün de bize bakınız kiralanmış meddahlar karşımıza geçmiş:

— Hayat ne güzel, geçim ne kolay, her şey ne kadar bol ve ne kadar ucuz diye göbek atıyorlar.

Tarihin tekerrürüne galiba biraz inanmak lâzım. Sahte ağlayıcılar yerine, sahte neşeciler de bunun böyle olduğunu gösteriyor.

Sudan ucuz

Ticaret Odası Başkanı, önümüzdeki günlerde İstanbulluları büyük bir et sıkıntısının beklediğini açıklamış.

Biz, Ticaret Odası Başkanıyla, aynı kanaatte değiliz. Havalar ısınıyor, plâj mevsimi geldi. Aksine önümüzdeki günlerde İstanbulu büyük bir et bolluğu bekliyor.

Ha bereket

Nüfusumuz 10 yıl sonra 40 milyon olacakmış.

Büyük yanlış. Bu hayat ve bu vaziyet bu şekilde devam ederse size senet vereyim 60-70 milyon olacağız.

Çünkü, kadınlı erkekli hepimiz, her gün 9 doğuruyoruz.

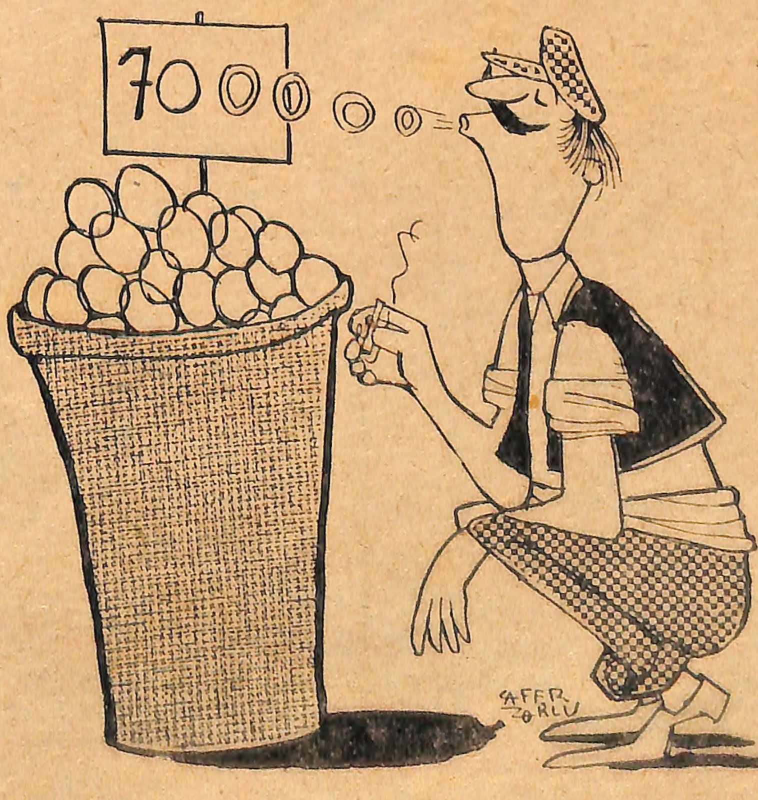

YAZISIZ

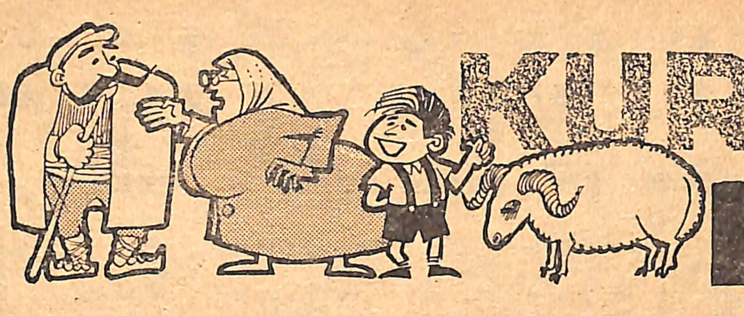

KURBAN PAYI

ADNAN VELİ

HAMAMCILARIN İfakat hanım, dişinden tırnağından arttırdığı 90 lirayla, ne yapıp yapıp bir kurban almıya karar vermişti. Arife günü fiyatlar daha da ucuzlar diye salıyı beklemişti. O gün kızı Türkân'la torunu Aydın'ı da yanına alıp caminin karşısında, kurbanlık koyunların satıldığı meydanlığa geldi. Burada, güneşin altında soluyan, buna rağmen ertesi günkü âkıbetlerine karşı son derece kayıtsız bekliyen, alınları boyalı, sırtları kınalı birçok koyun vardı. Hayvanların, pala bıyıklı sahibi, elindeki ucu kancalı sopayı, kümenin orta yerindeki koyunlardan birinin bacağına takıp çekiyor, sonra hayvanı tüylerinden yakalayıp havaya kaldırıyor, uzun uzadıya methediyordu:

— Hay maşşallah hay... Yalnız altı okka kuyruğu var mubareğin... Derisini, barsağını saymıyorum.

İfakat hanım, adama sokuldu:

— Olmuşu bitmişi kaça olacak efendi oğlum?... Son fiyatını söyle bakalım.

— Senin için olmuş bitmişi 120 kâğıda bırakırım valde...

— Aaaa, çok istedin vallahi... Olacağını söyle de alalım. Biz bunu yemek için almıyoruz ki. Hani bir kurban keselim de Cenab-ı Mevlâm indinde biraz sevap kazanalım diyoruz.

— İyi ama valde. Sevabı bize değil ki... Sana olacak.

— Olsun... Gene birazı da sana bulaşır ya...

— Son fiyat 110 olur valde...

— 110 a dünyada alamam oğlum. Daha da başım zora gelirse, kurban kesmeyiveririm. Ben öyle zengin, mengin bir insan değilim ki... Karınca kaderince bir sevap işliyeyim dedim. Sen de Nuh diyorsun, peygamber demiyorsun.

— İdare etse, senin dediğini yaparım ama, idare etmez.

İfakat hanımın yeldirmesine yamışmış olan Aydın lâfa karıştı:

— Haminne be!... Şu boynuzluyu alalım be!...

— Sen sus... Karışma... Büyük lâfına çocuklar karışmaz.

— Niye karışmazmış?... Seninki akıl da, benimki biber dolması mı?

— Sus diyorum sana. Ağzına biber koyarsam, vallahi fosur fosur kabarır.

— Bizde onun konmuşu var. Sen ağzıma biber korsun da, ben de sana hatim duası mı indiririm?...

—Ayol sus, vallahi çarparım suratına haaa!...

— Bizde onun çarpılmışı var... Eve gidince babama diycam ki, «Haminnem otobosun bilâtçısına «Ayol senin ne tatlı gözlerin var öyle?» diyerekten yılıştı diycam.

— A kör olası... Ne diye yılışacakmışım?... Bilâtçı benim aftosum değil ya...

— Öyleyse boynuzluyu al.. Etini biz yeriz. Boynuzunu sen takarsın.

— Vallahi senin suratına bir külbastı derimi çarparsam, seyyahate çıkmış Halk Partisi mebusuna dönersin. İt!...

— Bizde onun çarpılmışı var... Babam 120 liraya kadar alın dememiş miydi?...

— A Şebek!... 120 ye kadar alın dediydi ama, ötede 100 e dururken ne diye buradan 120 ye alayım?...

— Erol'lar bayramda kurban kesecekler de biz ne diye kesmiyecek mişiz?... Bizim Demokratlığımız nerede kaldı?... Erol bana bayram yerinde nisbet verince ben ne yapacağım?... Siz ne biçim ana babasınız be? Oğullarının kredisini düşünmiyen ana baba, namussuzum on para etmez. Siz bana koyun almıyacak olduktan sonra, annem beni ne diye doğurdu?...

— Bana bak Aydın!... Beni, çarşı pazar ahalisine rezil et diye mi seni buralara kadar getirdim, rezil?...

Koyuncu, hatuna içerlemiye başlamıştı:

— Hanım valde!... dedi. Kavga edecekseniz, biraz şöyle uzaklaşın da orada edin. Zaten güneş beynimize geçti. Bir de senin dırdırınla kafamız şişmesin...

İfakat hanım, birden parladı:

— Aaaa, terbiyesizin zoruna bak!... Çocuğun üzerine doğru ne bağırıyorsun öyle?...

— Şöyle biraz uzaklaşın diyorum.

Aydın da tepinmiye başlamıştı:

— Ben senin gibi haminne görmedim be!... İnsan torununu bu kadar az mı sever?... Eğer ben de yarın sabah senin elini öpersem, iki gözüm önüme aksın. Ben artık senin torunun olmıyacağım. Gidip sokakta yatacağım, kendimi intihar edeceğim, denize atacağım. Eğer atmazsam, bir dilim ekmeğe şaşı gözle bakayım da, mübarek günler hürmetine Sofia Loren'in ölüsünü öpeyim.

Koyuncu tekrar sertleşti:

— Hanım hanım... Bağırtmasana şu oğlanı... Bu kadar lâkırdıdan sonra koyunların bereketi kalmıyacak be.

— Ayol, ne diye çıkışıyorsun öyle çocuğa?... O çocuk senin bildiğin mahalle çocuklarından değil. Anasının babasının bir tanesi... İlk göz ağrısı... Nazlı büyümüş çocuğa öyle bağırılır mıymış?... Terbiyesizin zoruna bak. Yavrucağımın boynunda sıraca çıkacak vallahi.

— Ben bir şey söylemedim ki... Şöyle biraz açılın da, cilvenizi orada yapın dedim.

— Burası Cenabı Hakkın koskoca meydanı. Sen koyunlarını ne demiye ortalığa yaydın?... Canım isterse giderim, istemezse gitmem. Gecekondusu yıkılmış gibi üzerime yürümesene öyle...

— Canım, yanlış anlama. Bayram üzeri bu kadar küfür iyi sayılmaz da onun için söylüyorum.

— Ne küfürüymüş?... Oğlan sana küfür müfür etmedi ki... Küfür bilen çocuklardan değildir o... Onun ağzı mis gibi kokar... Gel bakayım benim kaymak parçası evlâtçığım... Ah ağzını burnunu yesinler senin e mi?... Torun değil, lop şekeri...

Koyuncu, başını öte yana çevirirken mırıldandı:

— Maşallah, nazar değmesin...

İfakat hanım büsbütün öfkelendi:

— Helbette maşşallah ya!... Onun babası «çocuğum eğlensin, gezsin, sıkıntı nedir bilmesin» diyerekten telgrafhanede gece nöbetine kalıyor. Sen onu, öyle arsız çocuklardan mı zannettin?... Daha şu yaşta pangada hesabı var da, cayır cayır faiz işliyor. Hesaptan ikmalini verince, babası ona bir de vuluspit alacak. Vallahi babası, evlâtçığıma bağırdığını bir duysa, bu meydanları sana zindan eder çıkar...

— O kadar uzun boylu değil bayan...

— Varsın uzun boylu olmasın... Ne çıkarmış?... Kısa boyludur ama, ateş parçası gibi adamdır. Telgırafın topuzuna bir bastı mı Amerikadan sesi çıkıyormuş. Böyle evlât, Langa bostanlarında bilem yetişmez. Onun için sen benim torunuma olur olmaz lâflar edip de Esmayı üzerine sıçratma, gün-

Şehrimizdeki ayılar toplanacak... (Gazeteler)

— Yürü ulan karakola!...

küm her kırmızı şekerle lohusa şerbeti olmaz.

Onların çatışmalarını seyreden gençten biri yavaş yavaş yanlarına sokuldu:

— Niye sinirleniyorsun valde?. Bir şey mi oldu?...

— Oğlum, ben şu herifle pazarlık ederken ağzımı bozdu.

— Sen onunla ne pazarlığı yapıyorsun?... Kurban mı istiyorsun?...

— Ha, bir kurban alacaktım.

— Bu yanındaki hemşire hanım kim?...

— O da benim kızım.

— İstersen ben ona kurban olayım.

— Kurban mı olacaksın?... Lâfını hesaplayıp da mı söylüyorsun, yoksa kantarın topuzunu mu kaçırdın?...

— Harbi konuşuyorum valde...

— Ayol sen onun kocasının kim olduğunu biliyor musun?...

— Yooo, bilmiyorum.

— Bilmiyorsan öğren. Onun kocasına Doğancılarda, Çifte Mafsallı Hidayet derler.

— Ona Çifte mafsallı Hidayet derlerse, bize de Avrupa Falçatası Cemil derler. Ben alınca, biraz derinden alırım.

— Oğlum, senin bizlen ne alıp veremediğin var?... Burnuna içeceğine birazını da ağzına iç de, mübarek günlerde adamın başını derde sokma. Ben buraya bir kurban alayım da sevaba gireyim diye geldim. Ama galiba günaha girip gideceğim. Kız Türkân!... Vallahi seni saçından tutar da, Zilli Zelihanın gusülhanesine tıkaç yapıveririm, rezil seni... Örtsene göğsünü...

Türkân önüne bakıyordu. Eni konu utanmıştı. Aydın gene tepinmeye başladı:

— Haminne beeee!...

— Patla... Ne var gene?...

— Hani bana Peşmelba alacaktın?...

— Ne kakule dedin?...

— Peşbelmr be!...

— O da ne kızzımmış?...

— Necati'nin ablası hep ondan yiyor.

— Kör olası... Nasırıma basmasana gene... Necati'nin ablasının her yediğini sen yiyebilir misin?.. Maymun suratlı..

Koyuncu, onları uzaklaştırmanın çaresi kalmadığını anlayınca, İfakat hanıma sokuldu:

— Bak valde, dedi. Sen madem buraya bir kurban almıya geldin, ben de seni boş çevirmiyeyim. Sana şu hayvanı 100 kâğıda bıraktım. Buna da bir diyeceğin var mı?...

İfakat hanım daha ucuza bir şey bulamıyacağını anlamıştı. Bir Türkân'ın, bir de Aydın'ın yüzüne baktıktan sonra:

— Hadi alalım bari, dedi. Madem sevap işlemiye çıktık. Cenâb-ı Rabbim de kabul eder elbet...

Karşıki kaldırımdan geçen küfeciye işaret etti. Hayvanı onun sırtına yüklediler. Kan ter içinde evin yolunu tuttular.

Ertesi sabah, evdekilerin hepsi erkenden uyanmıştı. Akşamdan, kasap Remzi'den iki bıçak alınmış, bitişik arsaya küçük bir çukur kazılmıştı. Kurbanı, İfakat hanımın kiracısı Boşnak Ziya kesti. Bu arada dualar edildi.

İfakat'lerde kurban kesildiğini duyan konu komşu, sabahın erken saatlerinden itibaren bayram tebrikine koşuyordu.

İfakat hanım, biraz pirzolasından, biraz da budundan kendilerine ayırdıkta snonra kurbanın üst yanına bütün ahbaplarına pay etti. Kimine işkembesini, kimine paçalarını, kimine gerdanını verdi. Mahallenin ocak başkanı Selim'e de hayvanın kuyruğu kalmıştı. Evdekiler «Salim'e kuyruk yollamak olmaz. Çocuk alınır» dedilerse de çare yoktu. Nasibi kuyruktu.

Adnan VELİ

İzmir'de bir otobüs merdivenlerden indi. (Gazeteler)

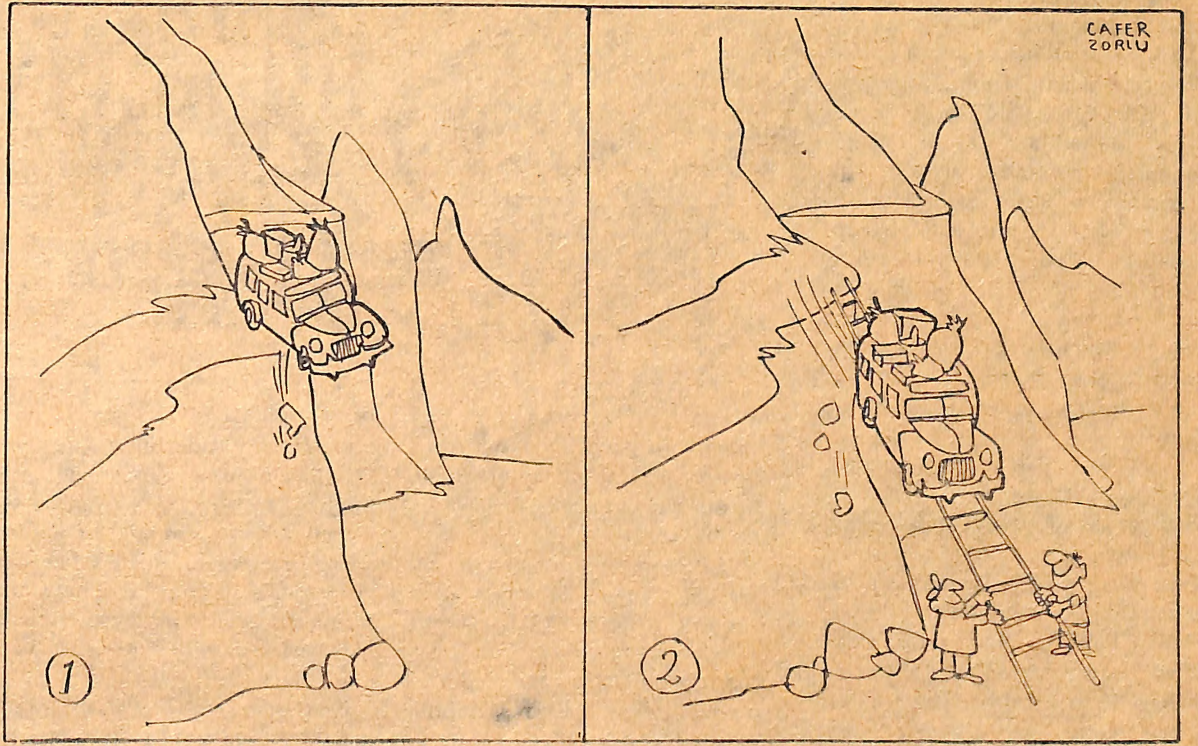

YAZISIZ

Tablo!

Ressam Ali Tamboyar güzel bir tablo yapmıştı: Yemyeşil bir tarla ortasında otlıyan bir öküz...

Yaptığı bu resmi sergiye asmadan evvel üstad Çallı İbrahime göstermek, fikrini almak istedi...

O esnada, biraz çakır keyif olan Çallı İbrahim, mahmur mahmur resme baktı ve cevap verdi:

— Kayık resmini fena yapmamışsınız. Fakat denizin rengi fazla yeşil değil mi?!.

Kurtarma!

Sunuhi Serdengeçmez ve karısı bir vapur yolculuğu yapıyorlardı. Kadın bir ara:

— Kocacığım, dedi, bu vapur bir kaza geçirecek olsa, ilk olarak çocukları mı kurtarırsın, yoksa beni mi?

Sunuhi cevap verdi:

— Beni karıcığım, beni!

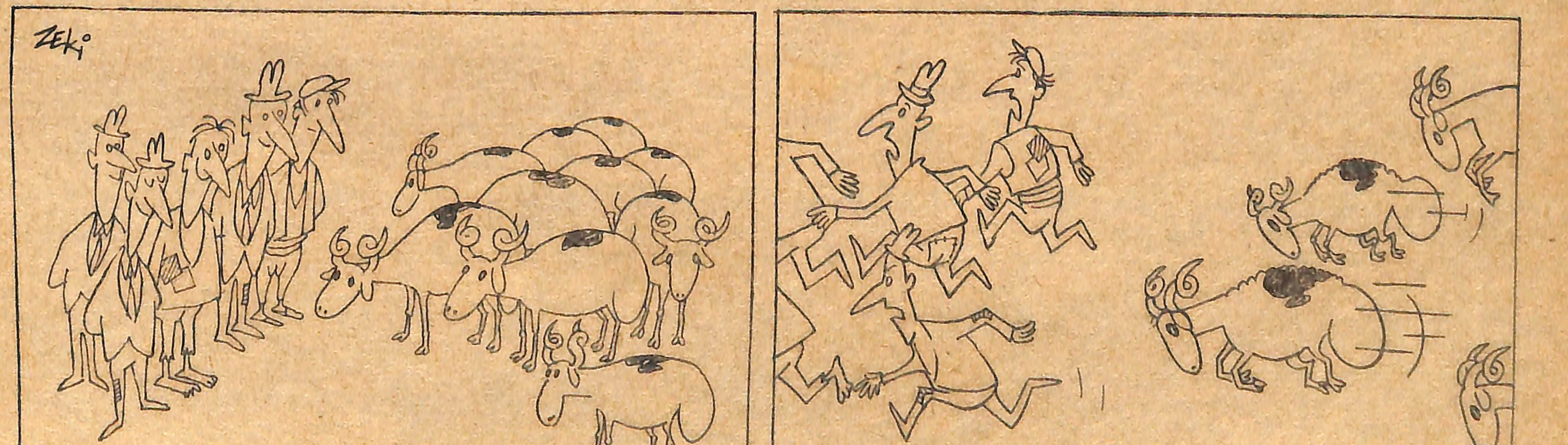

BEDAVACILAR!..

İyimser Olalım

Vedat Saygel

VAPUR Haydarpaşa'ya doğru gidiyordu. Hava güzel olduğundan, güverte kalabalıktı. Yolcuların kimi gazete okuyor, kimisi de başka bir şeye dalmış, sessizlik içinde yol alıyoruz. İşte herkesin dalgın olduğu bir sırada şaklayan bir tokat, hepimizi yerlerimizden sıçrattı. Bütün yolcular sesin geldiği tarafa doğru baktı ve bir anda ortalığı karıştıran hareketler meydana geldi. Zincirleme olay şu idi: Önce tokat sesi duyuldu. Tokatı vuran iri kıyım herif hırsla uzaklaşırken, tokatı yiyen ufak tefek adam yanında oturan başka bir adama:

— Bunlar hep senin yüzünden oldu, dedi. Öteki de:

— Aman ne güzel... Hiç olmazsa herkes bize baktı! deyince, o ufak tefek adamın yerinden fırlamasiyle, yanındaki herifi yakasından kaldırıp, bir yumrukta denize atması bir oldu! Çığlıklar yükseldi, makineler durdu, bütün vapur halkı düşen adamı görebilmek için bir tarafa yüklendiler. Yumruğu vuranın, kalabalığa karışıp kaybolması beklenirken, öyle olmadı. O, bir yandan başına üşüşenlere bir şeyler söylerken, bir yandan da, suyun üstünde çırpınan adama can kurtaran simidi atıyordu. Gemiciler denizdekini çıkartmaya uğraşırken yumruğu vuran adam, kendisini soru yağmuruna tutanlara:

— O, bunu çoktan hak etmişti! diyordu.

Fikir yürütenlerin sesleri birbirine karışıyordu:

— Belki parti meselesindendir, diyordu biri.

Başka biri:

— Yok daha neler!... diyordu. Parti kavgaları miting meydanlarından, ocak kongrelerinden, Meclisten çıktı da, vapurlara kadar mı düştü?

— Kadın meselesidir... Bizde aşkın tezahürü cinayet olduğuna göre...

Seyirciler düşüncelerini açıklarken, olay kahramanı sinirli sinirli konuşuyordu:

— Oh oldu kerataya!

Bu sırada vapurun kaptanı ve personelden iki kişi gelip, zabıt tutmak için harekete geçtiler. Kaptan sordu:

— Adamı neden denize attın?

— Efendim, dedi yumruk vuran, bu hergeleyi öldürmek kasdiyle denize atmadım. Fakat inanın eğer benim yerimde bir başkası olaydı, bayram şerefine kuşbaşı doğrardı nâmussuzu! Evliyim. İki çocuğum var. Uzun zamandan beri işsizdim. Borç gırtlağa kadar çıkmış, yaşamaktan ümidi kesmiştim. Dostlarımdan birinin tavsiyesiyle bu adamı buldum. Sinir doktoruymuş. Durumu pek hoşuma gitmedi, bir deliden farksızdı ama, zırdeli de olsa ona uyacaktım. Çoluk çocuğumu yaşatmak için yapacağım işe değil alacağım paraya bakıyordum: Doktor beni sevinçle karşıladı. Adımı sordu, yer gösterdi, oturdum. İlk sözü:

— Tam aradığım adamsınız! oldu ve devam etti: Burada yorucu bir iş yok. Bana modellik edeceksiniz.

Şaşırmıştım. Genç bir kadın olmadığıma, onun da ressamlıkla bir ilgisi bulunmadığına göre, benim modelliğimden nasıl faydalanabilirdi? Ama olur olur, belki iskelet üzerine bir resim hazırlıyacaktır. Eğer öyle ise benden daha iyi modeli nerden bulacak? Sordum:

— İskelet konulu bir eser mi hazırlıyacaksınız?

— Hayır, dedi, mesleğim icabı yıllardır insan psikolojisini yakından inceledim. Vardığım netice şu oldu: İnsanları bu derece kötümser yapan, türlü fenalıkları ettiren şey, iyimser olmayı bilmemektir. Bakın siz uzun zamandan beri işsizsiniz değil mi?

— Evet.

— Çalıştığınız zamanlardaki neş'eniz, işsiz kaldığınız günlerde azaldı mı?

— Tabii...

— Gördünüz mü ya... Eğer işi iyimserliğe verip, gününüzü gün etmek yoluna gitseydiniz, neş'eniz eksilmezdi. Bu hataya yalnız siz düşmüyorsunuz. Çoğunluk sizin gibi... Âşıktır. Sevdiğinden yüz göremez. Önceleri avlamak için kıza parlak sözler kullansa da, yüz bulmadıkça sertleşir, sertleştikçe netice alamaz, şüphecilik kemirir içini, sonunda bu aşktan bütün ümidini kaybedince bıçağını çeker ve sayfayı kapatır! Öyle değil mi?

— Evet.

— İşsizdir. Adam ne yiyeceğini düşünürken, hiç ümit etmediği mas raflar çıkar başına. Ya çocuğu, ya karısı hasta olur. Ailesinin geçimini mi düşünsün, ilâç, doktor parası mı, yoksa nerede iş bulabileceğini mi? Bir karamsarlık içinde kalır, belki de intihar eder! Bunun için insanlara yapılacak ilk yardım, iyimser olmayı öğretmektir. İyimser olmalıyız. Seni de bu mutlu hizmette kullanacağım.

— Nasıl kullanacaksınız?

— «İyimser Olalım» isimli bir kitap yazıyorum. Bu eser bütün dünyada bir bomba tesiri yapacaktır! Formüllerimi üzerinizde tatbik edeceğim. Göreceksiniz en kısa bir zamanda içinizi saran karamsarlıktan kurtulacaksınız. Sizde meydana gelecek değişiklik kitabımın konusu olacak. Kazancınıza gelince... Şimdilik vereceğim ücret yetmese de, kitabımız bitip satışa çıkınca fazlasiyle memnun edileceksiniz.

Düşündüm taşındım, bu herifin yanında çalışmaya karar verdim. İlk zamanlar az kazansam bile, sonunda rahata kavuşacaktım. Hem işin şerefi de büyük. Bütün dünya benim sayemde iyimser olacak. Ağlayan, âşık olan, cinayet işleyen bulunmıyacaktı.

Doktor, iyimser olmanın ana şartlarını bana öğretti. Onun kanununa göre sinirlenmek yasaktı. Sözün gelişi aç mı kaldım? «Eyvah ne halt edeceğim?» demek yok! «İyi ki aç kaldım. Her gün de yemek yenir miymiş sanki!» diyeceğim. Ayakkabım su mu aldı? «Ayaklarım üşüdü» diye sızlanmak yok! «Pabucun delinmesi ne iyi olmuş, hiç olmazsa ayaklarım serinledi» diyeceğim. İyimserlikle ilgili bir yığın da kitap verdi bana, çalışmaya başladık.

Bir kaç gün içinde bütün ev halkı iyimser olmuştuk. Karım:

— Evde bir dirhem şeker kalmadı, dese ben:

— Oh, oh... Aman ne güzel ne güzel... Hiç olmazsa bundan sonra çay da içmeyiz, diyordum.

Hele karım iyimser olmaya çoktan hasretmiş. Pantalonun oturak yeri delinmiş:

— Sevgilim şuraya bir kaç iğne atıversene, diyorum, o:

— Oh ne iyi olmuş! diyor. Ya delinmeseydi, bu sıcak havalarda sıkıntıdan patlardın Allah korusun!

— Karıcığım gömleğim kirden giyilemez bir hal aldı!

— Ah ne hoş! Kendi kendine renk değiştirmiş!

Belediye Zabıtası, uçurtma uçuranlarla mücadele ediyor... (Gazeteler)

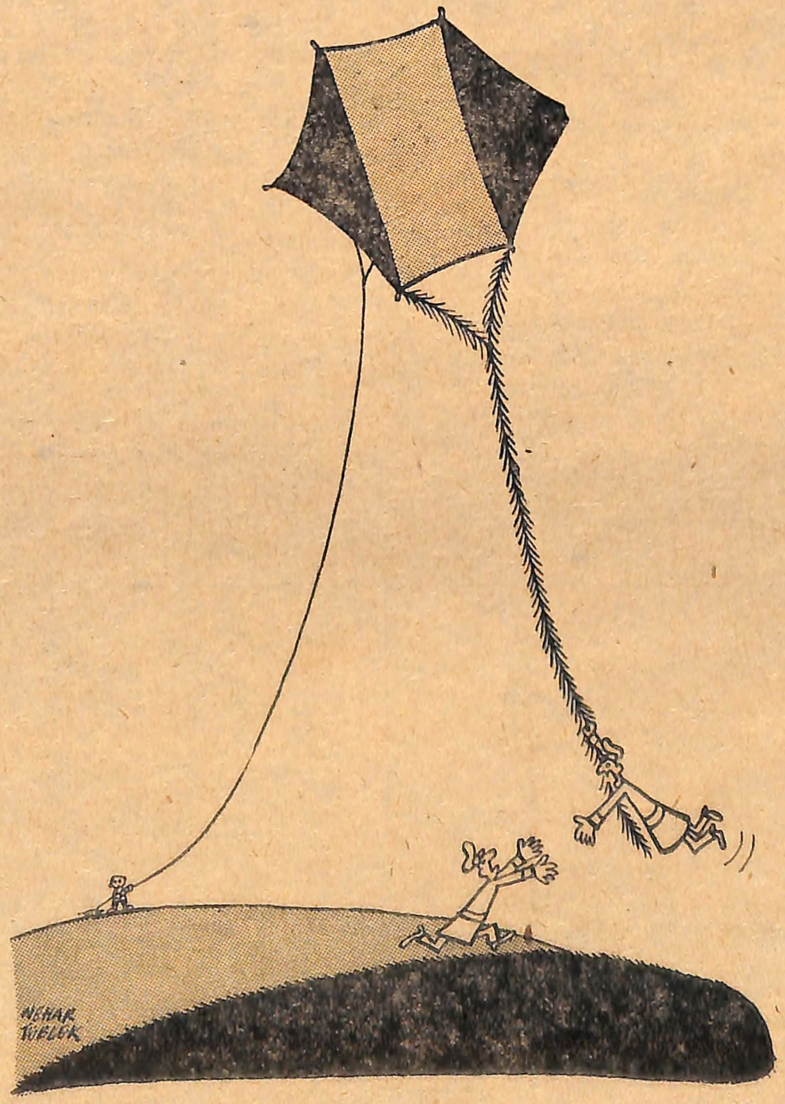

— Çabuk şu elimi tut, uçurtmayı indirelim!...

Çocuklar bizden daha hevesli çıktı. Okuldan karnelerini almışlar, büyük oğlan sınıfta çakmış!

— Ulan bu karneyi hangi yüzle bana gösteriyorsun? diyorum, o sırıtarak:

— İyi ki kaldım be baba! diyor. Aynı sınıfta bir kaç kere okudum mu, başımızdakiler de eşşek değiller ya, bakarsın okuduğum sınıfa hoca yapıverirler beni!

Doktoru şaşırtacak kadar değiştim. Sabahları kalkıp gazeteyi elime alıyorum, bir haber: «P.T.T. posta ücretlerine zam yapıyor» Her iyimser gibi düşünüyorum: «Hay Allah razı olsun, bari bundan sonra mektubu postaya vereceğimize, gideceği yere kendimiz götürürüz!» diyorum. «Günden güne dolan Haliçte vapurların çalışabilmesi imkânsız bir hal aldı!» Kısa bir kahkaha atıyorum: «Aman ne iyi!... Biraz daha dolup bataklık vaziyetine gelsin de artık pirinç ekimine başlıyalım!» deyip, teselli buluyorum. Gerçekten hoşmuş şu iyimserlik be!... Telâş yok, üzüntü yok! Yatak yorgan meydanda, tencere, tabak, ekmek kırıkları odanın ortasında, karşısına geçip: «Oooh!... Her şeyimiz hazır, her şeyimiz yerli yerinde!» diyoruz.

Biz iyimserliği en ince noktalarına kadar öğrendik. Biz öğrendik ama, gel gelelim bizden başkaları kötümser kalmakta inat ediyorlardı. Elektrik tahsildarını ihbarnameyi getirdiği günden, kırmızı kâğıdı bıraktığının bir hafta sonrasına kadar uğraştık, bir türlü iyimser yapamadık! Ceryan kesildi! Çocuğun doğumunda bir mağazadan bir kaç öte beri almış, borçlanmıştık. Herif dayandı kapıya, ne dedikse aklı yatmadı, iyimser olamadı. İcra yoluyla son kalan bir kaç parça eşyamız haczedildi! Biriken kiraları istiyen ev sahibini iyimser yapmak uğruna üç posta dayak yedim, yirmi günlük rapor aldım, herif yine de kiraları istemekten, kötümser olmaktan vazgeçmedi!

Kapımıza dayanan alacaklıların içinden yalnız bir tekini yola getirebildik. Sular İdaresinin tahsildarını... Yedi buçuk liralık borcumuzu alamıyacağını anlayınca iyimesrliği kayıtsız şartsız kabul etti! Sonra hem bizim sular kesildi, hem de o tahsildarı bir daha göremedik!

Başımızdan geçenleri dinleyip günü gününe not eden doktora:

— Bütün çalışmalarımıza rağmen, bizim aileden başka hiç kimse iyimser olmak taraftarı değil, dedim, borç gırtlağı aştı, yaşayabilmek için iyimser olmak yetişmiyor. Başıma gelmedik dert kalmadı. Ben bu işte yoğum artık! dedim.

— Aman! dedi. İnsanlık için, dedi, yakında kitabımız çıkacak, bol paraya kavuşacaksın. Adın medeniyet tarihine geçecek, dedi, yine kandırdı!

Kardeşim millet canından bezmiş. Herkesin bir sıkıntısı var. Herifin belki anası ölmüştür O ağlayıp, sızlanırken karşısına geçip:

(Devamı 14. sahifede)

Daktilo — Kusura bakmayınız, yaz tatilini geçirmeğe gidiyorum da, Allahaısmarladık demeğe geldim.

Yeni açılacak yolların plânı tespit edildi.. (Gazeteler)

— Buradan da yeni bir yol açıyoruz!..

1 SENDEN BENDEN

Hürriyet :
«108 yaşındaki Pilevne kahramanı sefalet içinde!...»

Akbaba :
«Elbet... Demokrasi kahramanı değil ki saadet içinde olsun!»

Havadis :
«Karagümrük: 3»
«Adalet: 0»

Akbaba :
«Adalet sıfır ha?... Zavallı adalet!»

Vatan :
«Okullarda bu yıl başarı derecesi yüzde yirmi beş...»

Akbaba :
«Sınıf dışındaki başarılar nasıl acaba?»

Havadis :
«Her mahallede bir halk çeşmesi yapılacak...»

Akbaba :
«Bektaşinin adam yaratması gibi değil mi?... Suyunu vermedikten sonra, yap yapabildiğin kadar!»

Tercüman :
«Konya'da iki köy halkı iki gündür döğüşüyor...»

Akbaba :
«Seçim provası mı yapıyorlar acaba?»

Akşam :
«Tabancalı kadını Balo sokağında görenler kaçtılar.»

Akbaba :
«Kaçmayıp da ne yapsınlar ayol? Üç tehlike bir arada: Tabanca, kadın, balo!...»

Vatan :
«Polis D. P. lileri coplarla dağıttı!»

Akbaba :
«Ay, C.H.P. iktidara mı geldi?...»

Hürriyet :
«Geçenlerde yetmişlik Fatma nine ile evlenen seksen beş yaşındaki Namık dedenin bir kız evlâtları dünyaya geldi!»

Akbaba :
«Eh, Hayat Kırkında Başlar muharriri Karneci'ye müjde: Hayat seksen beşinde başlar!»

Akşam :
«Tramvayda yangın çıktı...»

Akbaba :
«Elbet çıkar, hepsi ateşle barut yüklü!»

Hürriyet :
«Kalbimin aradığı erkek: Oya Baydar.»

Akbaba :
«Aman kızım, beş ay oldu, hâlâ bulamadın mı?...»

— Bu yaz Avrupaya gidecek misiniz?
— Hayır... Kışa doğru Aya gideceğiz!..

Haftanın Şakaları

Niçin?

Doğan Nadi, Amerika'da iken kaldığı otelin şikâyet bürosuna öfkeyle homurdandı:

— Beni bu sabah sekizde uyandırmalarını akşamdan not ettirmiştim. Randevum vardı. Uyandırmadılar. Olur mu böyle şey?..

— Şimdi tahkik edeceğiz efendim, dediler...

Beş dakika sonra telefon cevap verdi:

— Sizi sekizde uyandırmalarına maatteessüf imkân yokmuş...

— Neden?

— Otele bu sabah dokuzda gelmişsiniz!..

Ameliyat!

Bir operatör asistanına çıkıştı:

— Bu hafta sakatladığımız üçüncü masa bu! Neşteri biraz daha hafif vuramaz mısınız yani?

Kocası!

Berberde sinek kaydı traş oluyor, bir yandan da manikür yaptırıyordu. Manikürcü kız, çok güzeldi. Bir ara delikanlı:

— Şekerim dedi, bu akşam seninle bir yemek yer miyiz?

Kız:

— Valla dedi, ben evliyim, gelemem sanıyorum.

Çocuk, gırtlağında dolaşan berberin usturasına rağmen, bir kah kaha attı:

— Kocandan izin al öyleyse!

— Siz alsanız daha iyi olur, dedi kız, şu anda sizi traş ediyor!

Kocaman Lâflar

Karşınızdakine, çocuklarınızın zekâsından bahsedip can sıkmayın; zira o da size kendi çocuklarından bahsetmek istemektedir.
Edgar W. Howe

Büyük adam, çocuğunun sevgisini kaybetmemiş olan kimsedir.
Mencius

Fakirlik az şeye malik olmak değil, çok şeye malik olmamaktır.
Antipater

Birçok kimseler, dün yapmış olabilecekleri bir işi, yarına tehir ederler.
Edgar W. Howe

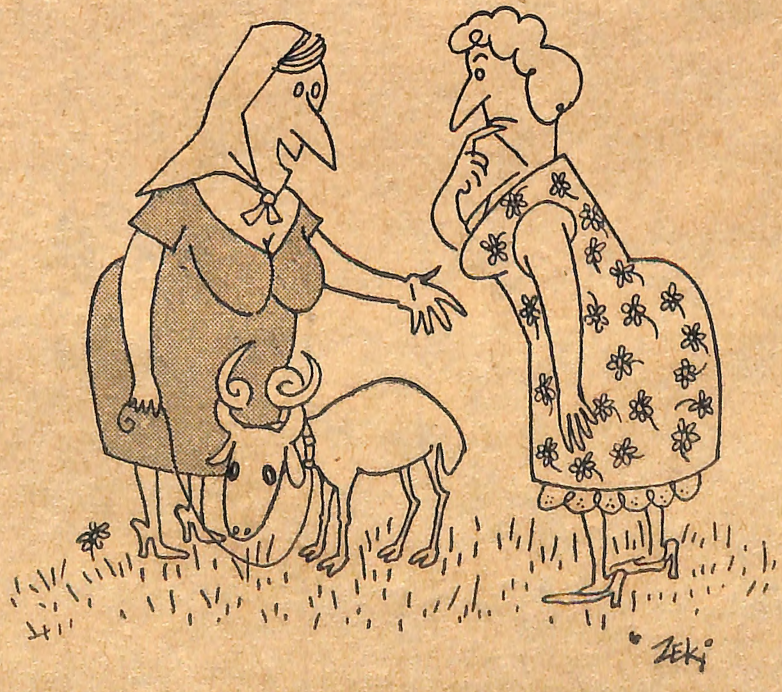

— Kurbanlık olmasına kurbanlık ama kardeş, hangi bayramda kurban edeceğiz, daha belli değil!..

Yaş!

Meşhur bir piyes yazarı eserinin baş rolünde oynıyan hayli geç kin kadın artistle tanıştırıldığı zaman, boş bulunup kaç yaşında olduğunu sordu. Kadın:

— Niçin sordunuz? dedi.

O zaman derhal kendini toplayan yazar:

— Hiç! dedi, sadece kadınların en güzel ve cazip oldukları yaşı öğrenmek istemiştim de...

Evlenme ayı!

Reşat bekârdı ve evlenmek istiyordu. Evli arkadaşlarından birine sordu:

— Sence evlenmek için en münasip ay hangisidir?

— Aramaralık!...

— Fakat birader; böyle bir ay yoktur ki...

— İyi ya Reşatçığım, daha ne istiyorsun?

Güzellik!

Hilmi Bıkmaz ile Mehmet Hayran senelerdir birbirlerini görmemişlerdi. Yolda karşılaştılar; sarılıp birbirlerini öptüler, eski günleri yâdetmek için Çiçek Pasajına gidip kafayı çekmeğe başladılar. Bir ara Mehmet Hayran sordu:

— Birader senin şu çiçekler kadar güzel bir karın vardı; hâlâ öyle güzel mi?

— Güzel, dedi Hilmi Bıkmaz; yalnız bu iş ona daha uzun zamana maloluyor şimdi!

POLİTİKACI – ŞUNU İSTİYORUM !.

Akbaba

Kurban Bayramınızı Kutlar

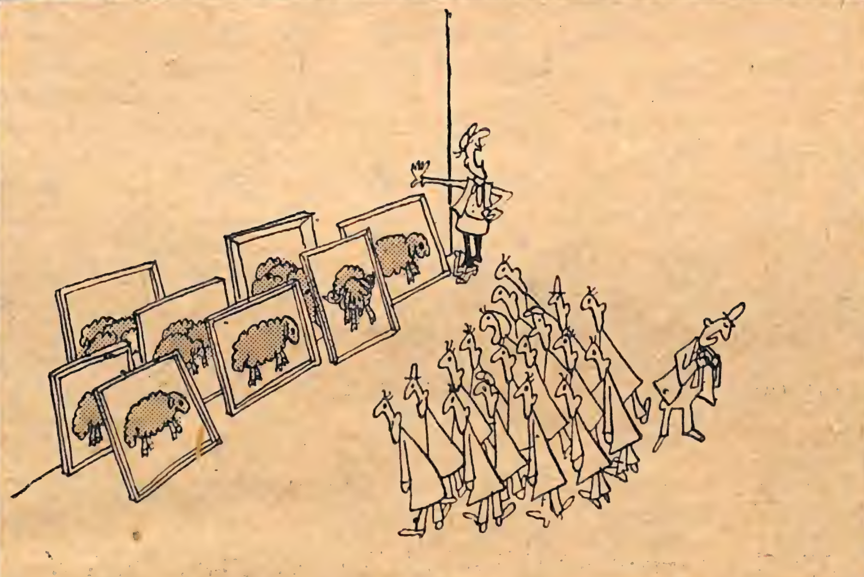

–KURBANLIK KOYUNLAR LİRAYA... KURBANLIK KOYUNLAR LİRAYA !..

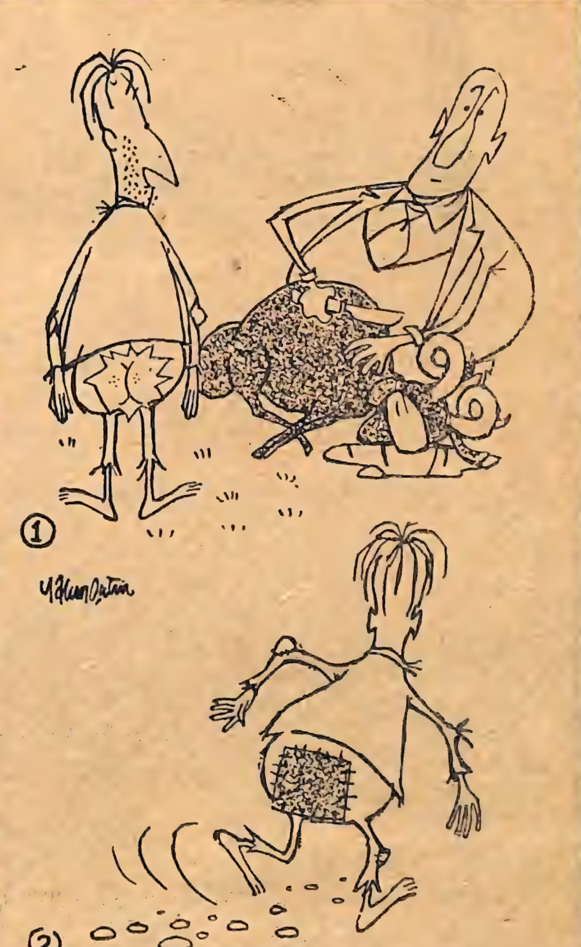

YAZISIZ

–ŞU KÜPE GÖRE BİR KURBAN SEÇ BAKALIM !..!

YAZISIZ

YAZISIZ!..

— Şükür! Böyle bir derdimiz yok...

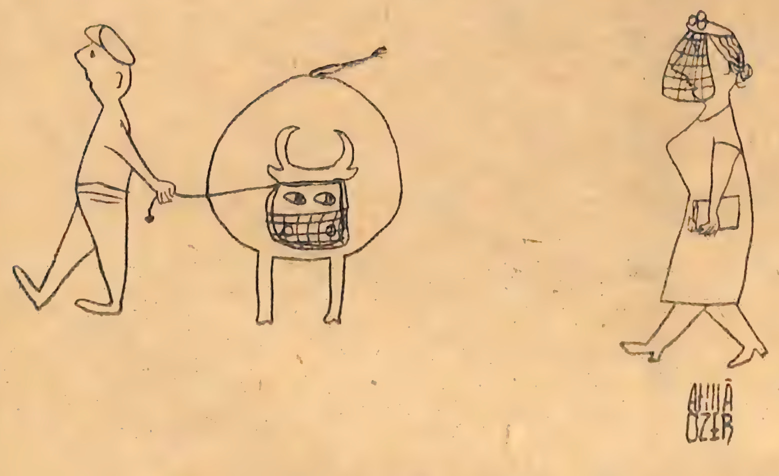

YAZISIZ!..

AKLINDA NE VARSA...

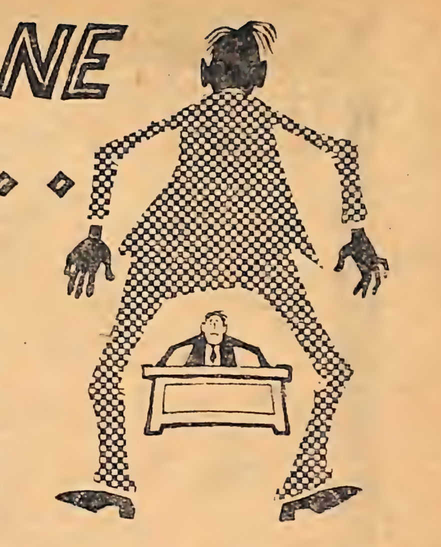

Gecikmişti işine. Tam onu konuşuyorlardı, «N'olacak bu İdrisin hali? Aklında ne varsa dilinin ucunda da o vardır..» diyorlardı, daldı kapıdan. Suratından düşen bin parça. Olanca hışmı, olanca haşmetiyle yürüdü «Şef» in masasına doğru. Adamı sivri sinek gibi, tahta kurusu gibi ezecek sanılır. Sağ elini kalçasına, sol yumruğunu masaya koydu:

«Ben artık istifa ediyorum!» dedi.

Şef alışık bunlara, sâkin sâkin:

«Sâkin olun İdris bey...» karşılığını verdi.

«Sâkinim.»

«Değilsiniz!»

«İstanbul sâkinlerindenim...»

«Olabilir...» dedi Şef, gülümsedi. «Buyurun oturun şuraya.»

Yanındaki sandalyayı gösteriyordu.

«Dünyada oturmam artık. Otura otura bu hale girdik, artık oturmam!»

«İstifa edeceğinizi söylüyorsunuz. Pekiy, sebebi?»

«Bunun sebebini sen benden daha iyi bilirsin»

«İnan olsun ki bilmiyorum!»

İdris bey döndü oradakilere:

«Gördünüz, duydunuz ya?» dedi. «Bilmiyormuş. Sorarım size, bir memurunun neden dolayı istifa ettiğini bilmiyen şu adam başımızda şef olabilir mi?» — çıt çıkmadı. — «Korkaklar! Beni doğruluğumdan ötürü durmadan müdüre gammazlıyan bu adam müsveddesi, şimdi kalkmış, yüzüme karşı, bu gammazlıklarını unutmuş görünüyor...» — Şefin parmağı zilin düğmesine kayacak oldu. — «Bırak onu! Aklın sıra hademeyi çağırtıp beni dışarı attıracaksın. Yağma yok. Ta burama... Gırtlağıma geldi dayandı senin bana ettiklerin.»

İdris bey her gün bir çeşitti, ama bugün başka çeşit! Şef büzüldükçe büzüldü. İdris bey de şöyle düşündü: (Böyledir bu adamlar Höt dersin ödleri kopar.)

«Sâkin olun İdris bey, rica ederim. Ben size hiçbir kötülük yaptığımı hatırlamıyorum.»

İdris bey oradakilere döndü baktı gene:

«İşte, bana kötülük yaptığını bile hatırlıyamıyormuş. Yani unutkan birisi bize şeflik edebilir mi?»

Gene çıt yok. Bir ekmek parası için günün sekiz saatini kâğıtlar defterler arasında geçiren o suspus olmuş korkaklarla da İdris beyin ilgisi yok.

«Bana iyi bak!» dedi Şefe.

«Bakıyorum İdris bey...» derken adamcağızın gözleri yuvalarından uğramıştı.

«Bende, senden korkacak göz var mı?»

«Hayır, yok!»

«Gördünüz, duydunuz ya? Şef bana gözümün olmadığını söylüyor. Binaenaleyh, bana alenen kör diyor. Kendisine hakaret dâvası açacağım. Siz hepiniz şahitsiniz.» — Karşılık almayınca parladı. — «Yoksa değil misiniz?»

Masadan masaya, «Doğru sözlü, anladık, ama bu kadarı da fazla..» yollu fısıldaşmalar oldu. Birisi ötekine, «Bir şey var bu sabah onda...» dedi. Öteki «Bakalım, bekliyelim!» dedi.

Çok beklemediler. İdris bey elini alnına vurup birden gülmeğe başlamaz mı? O gülmeğe başladı, bu kez de ötekiler çatındılar. En başta Şef. Deminden beri aşağıdan alan Şef yüz bulup yükseltti sesini:

«Ne demek oluyor bunlar İdris bey?»

Hık-mık.

Elini masaya vurdu:

«Ne demek oluyor bunlaaaar?...

İdris beyin süngüsü düştükçe düşüyordu.

«Hiç...» diye mırıldandı. «Küçük bir şaka!»

«Eşek şakası!»

Aklına gelenleri dayanamaz söyler ya, İdris bey dayanamadı:

«Efendim» dedi, «bende bir piyango bileti vardı. Numarası defterimde. Sabahleyin bizim hanımla bakıyorduk. Ona bir şey söylemedim, lâkin biletime on bin lira vurmuştu. Aklıma derhal istifa etmeği koyup öyle geldim.»

«Ey?»

«Şimdi aklıma geldi, ben ay ortasında sıkışmış, bileti kahveci Hasan'a satmıştım.»

Şef, elinin tersiyle savdı başından:

«Hadi oturun yerinize!»

İdris bey süklüm püklüm geçti oturdu yerine. Arkadaşlarının yüzlerine bile bakamıyordu. Şef seslendi:

«Önünüzdeki işler öğleye kadar bitmiş olacak İdris bey!»

«Başüstüne...»

Deyip çalışmağa başladı. İdris

Leyleğin ÖMRÜ

Satır başı!

Ömer Seyfettin bir hikâye yazmıştı. Tuhaf bir hikâye: Lüzumsuz satır başları, lüzumsuz konuşmalar... Kadın oğluna sesleniyor:

«— Ahmet...

«— ......

«— Ahmeceet!...

«— ......

«— Hay kulağına kurşun aksın...

«Yine ses yok.

«Kadın yine sinirli.

«Yine bağırıyor...»

Arkadaşlarının şaştığını görünce, sevimli bir kahkaha attı:

— Ne yapayım cancâzım, hikâyeyi Vakit gazetesi için yazdım, Hakkı Tarık satır hesabiyle para veriyor!

Göz!

Bilmem doğru mu? Rahmetli Ağaoğlu Ahmet'in bir gözü camdı derler. Bir gece, yatağına girerken, yeni aldıkları hizmetçiye emretmiş:

— Bana bir bardak su getir...

Kız gitmiş, bardağı doldurmuş, gelmiş...

— Tut şöyle...

Sonra, sağ elinin iki parmağiyle gözü çıkarıp bardağa atmış...

Ama, yorganı üstüne çekerken bakmış ki kız hâlâ elinde bardak, bekliyor... Sormuş:

— Ne bekliyorsun?...

Köylü kız kekelemiş:

— Öbürünü çıkarmıyacak mısınız?...

Kız - Kızlık!

Ziya Gökalp, dilde ve edebiyatta Türkçülüğü yaymak için, bu ideale inanmış şairlerin liselerde edebiyat okutmasını istiyordu. Ömer Seyfettin, Kabataş Sultanisine edebiyat muallimi olmuştu. Ali Canip, Muallim Mektebindeydi. Yusuf Ziya, İzmit Sultanisinde...

Bir gün, feminist şair Celâl Sahir de böyle bir öğretmenlik istedi. Ama, kız mekteplerinden birinde...

Şairin:

Bütün hayatımı onlar verir de
ben yaşarım,
Kadınlar olmasa öksüz kalırdı
eş'arım!

mısralarını hatırlayan biri itiraz etti:

— Yoook, Celâl Sahir kızların arasına sokulmaz!

Ziya Gökalp, o yumuşak, namuslu gözleriyle karşısındakini süzdü:

— Beyefendi, bir kız mektebinde kız yoktur...

— Ya ne vardır Ziya bey?

— Kızlık!... Ona da sadece hürmet edilir!

Mübarek ay!

Bir ramazan günü, İçtihat mecmuası sahibi doktor Abdullah Cevdet'in evinde toplanmıştık. Söz arasında, hasisliği ile meşhur olan ev sahibi ramazanı methetmeğe başladı:

— Mide dinlenir, vücut bütün zehirlerini atar, insana nefis mücadelesini, tahammülü öğretir...

Daha devam edecekti. Ama Süleyman Nazif sözünü kesti:

— Beyhude kendini yorma doktor, içimizde oruçlu yok, çaylar gelsin!

bey. Ama biraz sonra mırıltısı duyuldu:

«Şey... Bana bir dakka müsaade... İntihar edip geleyim!»

«Müsaade sizin!»

İdris bey hem sıkıntısından sıkışmış, hem de o sırada intiharı aklından geçirmiş olacaktı.

Şef onun peşinden bakıp ortaya:

«Bu adam bir gün giderse» dedi, «günah benden gitti!»

«Evet ama» dediler, «o zaman da servisin tadı tuzu bitti!»

Me - Se

Sebep!

— Annemle evlenmenin sebebi neydi baba?

Adamcağız mütevekkil bir gülüşle cevap verdi:

— Demek sen de hayret etmeğe başladın ha Ayşeciğim!

Af mektubu

Eski bir nişanlıdan sevgilisine mektup:

«— Sevgili Aylacığım

Yazacağım hiçbir kelime nişanımızın bozulmuş olmasından dolayı duyduğum kederi sana anlatamaz! Bana geri döner misin Aylacığım? Zira hâlâ seni çılgın gibi seviyorum. Senin yokluğun, içimde kimsenin dolduramıyacağı bir boşluk yarattı.

Beni affet! Her şeye yeniden başlıyalım, olmaz mı ruhum? Sana öyle muhtacım ki!

Sevgilim, bekletme de gel bana artık...

Ebediyen senin
Cemil

H... Bankadan kazandığın konforlu villâ için seni ayrıca tebrik ederim canikom!»

— Elimden hiç bir iş gelmiyor vallahi.. İşte dün diktiğim askı yine koptu!..

— Ayol adamcağızın bu hali ne?.. Gören karı koca olduğunuza inanmıyacak..

İYİMSER OLALIM

(Baştarafı 9. sahifede)

— Aman ne güzel, iyi ki ölmüş! Hiç olmazsa başını dinlersin! dersin de, adam iyimserlik falan takar mı? Döve döve posasını çıkarır insanın!

Bir hafta içinde iyimserlik yüzünden, yedi yerde yedi defa sopa yedim! İler tutar yerim kalmadı! Alacaklılar bir türlü karamsarlıktan kurtulup, kapıyı bırakmıyor! Öyle bir devirdeyiz ki, kimse teselliye kulak asmadığı gibi, herkes çatacak yer arıyor. Bu meslek hoşuma gitmedi, gitmedi ama, ne çare bütün ümidim şu kitabın çıkmasında... Ev sahibinden en uzak tanıdıklara, belediye dairelerinden mahalle bakkalına kadar, beni tanıyanların hepsi, kendilerine olan hesaplarımı temizliyebilmem için, dört gözle kitabı bekliyorlar. İşte doktora bağlanmamın sebebi hep bu! Fakat her şeyin de bir hududu var. Oturduk şurada gidiyoruz. Olayı sizler de gördünüz ya... Herkes kendi halindeydi. Yanımda iri kıyım bir yolcu, düşünceli düşünceli gazete okuyordu. Doktor bana yanımdaki adamı işaretle:

— İşte bir kötümser vatandaş daha, dedi, onunla biraz konuşuver!

Konuşmak bir şey değil ama, artık hırpalanmaya tahammülüm kalmamıştı. Eğer herifin ters tarafına rastlar da bir sillesini yersem, kolay kolay kendime gelemezdim! Doktora:

— Karamsar vatandaş bir tane değil ya, nolur daha ufak tefek birisiyle konuşalım, dedim.

İnat etti:

— Korkulacak ne var kardeşim? Vaziyetine baksana adamın, kavgacı tipi var mı? Biz insanlığın saadeti için gerekirse canımızı bile vereceğiz! Hadi hadi bir söz aç da, şöyle bir kötümserle iyimseri yakından tetkik edeyim.

Ne dedimse kâr etmedi:

— Yapma doktor, dedim, çoluk çocuğuma yazık olacak! dedim. Sonunda beni de yeminli karamsar yapacaksın, dedim, duymazlıktan geldi. Ne yapalım, insanlık için... Herife sokuldum. Gözleri gazetede ama, kendi kendine konuşuyordu.

— Hayır ola, canınızı sıkacak bir şey mi yazıyor gazete? diye sordum.

Herif derdini dökmek için bir boş adam arıyormuş zaten:

— Birader günümüzde insanın canı sıkılması için gazete okuması şart değil ki... diye başladı. Evliydim. Bir evim vardı. Eh işim de fena sayılmazdı. Önce işim bozuldu. Sonra karımı kim kandırdıysa kandırmış, benim olmadığım bir sırada bütün eşyaları toplayıp, almış başını gitmiş! Kadının izini ararken ev istimlâke uğradı! Acı acı üstüne! Ne yapalım her şey Allahtandır, bari istimlâk bedelini alalım da, işimizi yeniden kuralım dedik, bugün git yarın gel diye aylarca salladılar. Şimdi de gazete, «Belediye istimlâk borçlarını ödiyemiyor» diye yazıyor! Bütün bunlardan sonra kızmazsın da ne yaparsın birader?

Yerden göğe kadar haklıydı. Haylıydı ama, karamsarlıktan kurtarmak lâzımdı adamı:

— Her şeye rağmen iyimser olmalıyız, dedim.

— İyimser mi olmalıyız? Nasıl iyimser olursun kardeşim? İş, ev, karı, hepsi birden toz oldu!

İşte bu sırada, vallahi ben demedim kaptan bey, yanımda doktor:

— Oh olmuş! demez mi?

Herif bir şaşırış şaşırdı:

— Ne olmuş, ne olmuş? dedi.

Doktor yeniden:

— Oh olmuş! Hiç değilse... diyordu. Adam, benim söylediğimi zannetti. Ağzımı açmama meydan kalmadan, sağ kulak tozuma bir tokat şakladı, kafam denize uçtu sandım. Arkadan bir tokat daha!. Doktorun kurtarmasını beklerken o da:

— Aman ne güzel... Hiç olmazsa herkes bize baktı! deyince, kitap, para, insanlık, her şey gözümden silindi, ortalık bir karardı, sonrasını da hepiniz biliyorsunuz.

Güverte yolcuları da adamdan yana çıktılar. Bu sırada doktor denizden çıkarılmış, yanımıza gelmişti. O da hemen hemen ayni ifadeyi verdi. Kaptan sordu:

— Dâvacı mısınız?

— Tabiî dâvacıyım! Ya boğulsaydım?...

Öteki adam söze karıştı:

— O kadar kötümser olma doktor... Düşün bir kere...

Sağ elini göğe doğru uzattı, gözlerini süzdü, dudağında tatlı bir gülümseyiş, rüyada sayıklar gibi mırıldandı:

— Ne saadet... Ne saadet. Şu iki paralık dünyadan kurtulmuş olacaktın!

Vedat SAYGEL

MİLLETLER GÜLÜYOR

Menfaat!

Kasabanın genç papazı vaazlarına çok itina gösteriyor ve her pazar sabahı kilisedeki dindaşlarını heyecanlara garkediyordu. Yalnız ihtiyar bir centilmen onun bu dokunaklı vaazlarına tamamen kayıtsız kalmakta ve yanında 5 yaşlarında torunu olduğu halde vaaz süresince kilisede horul horul uyumakta idi.

Bir kaç hafta sesini çıkarmıyan genç rahip en sonunda dayanamadı ve küçük oğlanı bir köşede kıstırıp:

— Bana bak delikanlı dedi. Her pazar kilisede uyuklayan senin büyük baban mı?

— Evet!

— Öyleyse; eğer bundan sonraki pazarlar vaaz devamınca büyük babanı uyanık tutabilirsen sana her hafta 10 sent vereceğim...

Küçük yaramaz için bundan daha kolay bir iş yoktu; ve papaz iki üç hafta ihtiyar adamın uyumadan, dikkatle vaazlarını dinlediğini gördü. Fakat dördüncü hafta mümaileyh üç haftanın acısını çıkarmak istermişcesine daha vaaz başlamadan uyuya kalmıştı.

Merasimden sonra küçüğü bir kenara çeken rahip efendi öfkeyle konuştu:

— Hani büyük babanı uyutmıyacaktın da ben de sana 10 sent verecektim? Sözünü unuttun mu yoksa?

Küçük oğlan bilgiç bir tavırla durumu açıkladı:

— Hayır, unutmadım; fakat büyük babam kendisini rahat bırakırsam 20 sent vereceğini söyledi de...

Mübalâğa!

Koca, yeni doğum yapmış olan karısının yanında yatan topaç gibi ikizleri görünce:

— Karıcığım dedi, şu her şeyde mübalâğa yapmak huyundan vazgeçmedin gitti!...

YAZISIZ ..

50,000 dolar!

Mr. Jones:

— Evet, diyordu; biliyorum bütün deliller benim aleyhime! Fakat buna mukabil benim de mücadele etmek için tam 50000 dolarım var!

Avukatı:

— Evet dedi, vekiliniz olarak sizi temin ederim ki bu para sizde oldukça hapishaneye gitmeniz imkânsızdır!

Ve hakikaten Mr. Jones hapise gittiği zaman 50000 dolarının hepsini vekâlet ücreti olarak harcamıştı.

Has boya

Anne, küçük çocuğun başını sabun köpüklerinden yapılma bir balon haline getirmiş durmadan ovalıyor ve söyleniyordu:

— Johnny ben sana kaç defa söyledim, eline yüzüne boyaları sürüp durma diye; bak yarım saattir ovalıyorum çıkmıyor!

Küçük oğlan sabunların arasından boğularak cevap verdi:

— Ben Johnny değilim Madam! Ben zenci dadının oğlu Mose'um...

Küçük boyacı!

Küçük piyano virtüezu Paderewski Amerika'yı son ziyaretinde Boston'da bulunuyordu. Burada bir konser verecekti. Yolda giderken küçük bir ayakkabı boyacısı, koltuğunun altında kutusu ile yolunu kesti ve ayakkaplarını boyamak istedi. Paderewski küçük boyacıyı gözden geçirdi ve:

— İstemez! dedi. Ama sen gider şu yüzüne gözüne bulaşan boyaları bir güzel yıkarsan bu 25 sent senindir!

Küçük çocuk kutusunu bırak tığı gibi en yakındaki çeşmeye koştu adamakıllı yıkandı ve pırıl pırıl bir halde geri döndü.

Onun bu temiz pak halini çok beğenen Paderewski vaadettiği paranın iki mislini verdi. Çocuk önce paraları alıp teşekkür etti; fakat piyaniste biraz daha dikkatle baktıktan sonra aldıklarını derhal iade etti ve:

— İstemem Mister dedi. Siz bu paraları alın da şu köşedeki berberde saçlarınızı kestirin!

Konuşma!

Telefon kulübesinin dışında beklemekten usanmıştı. En sonunda dayanamayıp içeri banı uzattı ve:

— Affedersiniz dedi. Ama acele işim var! Siz ise yarım saattir telefonun başındasınız ve bir tek kelime söylemediniz!

İçerdeki:

— Ne münasebet diye cevap verdi. Ben karımla konuşuyorum!

Unutkanlık!

Dalgın profesör, dönen kapının içine girmiş hem dönüyor hem kendi kendine şöyle söyleniyordu:

— Hay Allah! Acaba ben içeri mi girecektim, yoksa dışarı mı çıkacaktım?

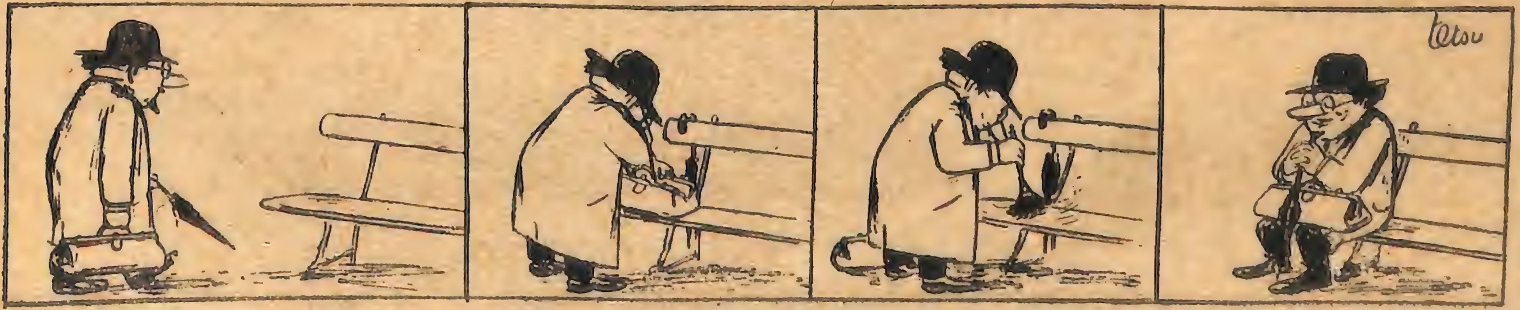

YAZISIZ

(**Kapıdan görünen Fatma, bilhassa duyurmak isteyen bir sesle ahçıya seslenir**).

Fatmanın sesi — Tosun Ağa... Tosun Ağa...

Müzehher — Gündüz!... Geliyorlar Gündüz!...

Gündüz — Canım... Müzehherciğim...

Fatmanın sesi — Salatalar hazırsa ver, sofraya götüreyim!...

(**Müzehher, arkasını dönüp yürür, Gündüz çekilir, Fatma elinde iki tabak salata ile sofraya doğru yürür.**)

DÖRDÜNCÜ MECLİS

Müzehher — Fatma — Ali

Fatma — (Şimdi görmüş gibi) Ay küçük hanımcığım... Şimdi mi geldiniz?... Geç kaldık galiba...

(**Arka yoldan Ali, elinde çiçeklerle görünür.**)

Fatma — Nerede kaldın ayol?.. Ver onları bana, çiçekliğe koyayım...

Ali — Yeter mi bu kadar?...

Fatma — Kâfi...

Müzehher — Dur Fatma, şu karanfillerden bir tane alayım...

Fatma — (Çiçekleri uzatır) Buyurunuz... Şunu mu?... Aman ne güzel... Hele şu kırmızı...

Müzehher — (Bir karanfil alır) Teşekkür ederim...

(**Müzehher arka yola doğru gider.**)

Ali — Kimler gelecek?... Dâvetli çok mu?

Fatma — Yok canım, Ahmet Beceren... Ha, sen tanımazsın sahi... Zatı Sungur yanında halt etmiş... On parmağında on marifet.. Alır ,satar, para verir... Yapmadığı iş yok... Bu arabı da o getirdi yalıya... Ama, Allah razı olsun.. Yoksa işimiz bitikti hani!...

Ali — Çok mu zengin bu Mısırlı?...

Fatma — Ne diyorsun?... Herifin cebi mavi kâğıt dolu... Hem hepsi de kıyır kıyır... Güneş görmemiş... Hani, gözünü aç, memnun et... Bir binlik de sana!...

Ali — Ne söylüyorsun be?... Milyoner desene!..

Fatma — Milyoner de lâf mı ayol... Herif yüz binlik, yüz!...

Ali — Şey... Hep binlik mi çıkarıyor?...

Fatma — Evet, hep binlik... Başka para kullandığı yok... (Güler) Ali... Sen iyi bir adama benziyorsun... Söylemesem olmıyacak... Sevincimden içim içime sığmıyor...

Ali — Benden lâf çıkmaz ablacığım... Ali Şarlok sır küpüdür, sır... Ne istersen söyle... (Göğsüne vurur) Burada kalır!

Fatma — (Ali'ye sokularak) Geçenlerde bir mavi kâğıt da bana uçlandı...

Ali — Yalan!...

Fatma — Vallahi, billâhi...

Ali — Bakayım şuna...

Fatma — Yanımda değil ayol.. İbrahimciğime verdim: Kireçburnunda iki odalı bir ev kiralamış... Hizmetçiliği bırakıyorum artık...

Ali — Yaaa... Binliği bozdurmuş demek!

Fatma — Tabiî bozdurmuş... Yarısı eridi diyor... Şey... (Eliyle Ali'ye vurur) Ali... İbrahimciğim şey de almış...

Ali — Ne almış kız?...

Fatma — İki kişilik karyola!... E, önümüz kış ayol!... Nasıl ısınacağız geceleri?...

Leylâ — (Yalının balkonundan) Fatma... Yine mi çene çalıyorsun? Paşa iniyor ayol... Misafirler de motordan rıhtıma çıktılar... Çabuk...

Fatma — Şimdi hanımefendiciğim... Şimdi... Haydi Ali...

(**Ali ile Fatma alt kapıdan içeri girerler. Arka yoldan Ezhar Paşa, Ahmet Beceren görünür.**)

BEŞİNCİ MECLİS

Ahmet Beceren — Ezhar Paşa — Hizmetçiler

Beceren — Enfes... Enfes bir hava... Değil mi Paşam?... Allah!. Burnuma da mis gibi yemek kokuları geliyor!... Dur bakayım (Başını kaldırıp havayı koklar) ciğer kızarıyor!...

Ezhar — Yuuuk!... Benim ciğerim yanıyor Bejeren, benim ciğerim!...

(**Karşılıklı iki hasır koltuğa otururlar.**)

Beceren — Uzun etme Paşa. İşler tıkırında... En büyük mâni ortadan kalktı: Artık rakipsizsin... Gündüz yok!... Kuyumcu Yaldızlıyan mahfazayı göndermiştir bile.. Düşün... (Eliyle iki kulağının memesini tutarak doğrulur) Pembe kulak memelerinden sarkan, güneş vurmuş su damlası kadar ışıltılı iki pırlanta... Merak etme, ben bir biçimine getirir, elli bin lira saydığını da çıtlatırım!... Buna dayanacak kızı daha anası doğurmamıştır!

Ezhar — Sunrâ, Ayazpaşa'daki apartıman?... Soyledi?...

Beceren — Ne zaman söyliyeyim yahu?... Daha kapıdaki işleri dün bitirdim... Takrir verileli, paralar sayılalı üç dört saat oluyor!

(**Onlar konuşurken, Fatma ile Ali durmadan masaya tabak, kadeh, bardak taşırlar.**)

Beceren — (Fatma'ya seslenir) Fatma, kızım, al şunu... Bizim bahçeden kopardım, taze hıyar, bir tabağa koy da sofraya getir!

Ezhar — (Ali'ye seslenir) Garsuuun... Geeel!...

Ali — (Koşar) Emrediniz Paşam?...

Ezhar — Kimsin seeen?...

Ali — Kulunuz efendim...

Ezhar — Ne iş yapıyur sen?...

Ali — Her iş gelir elimden efendim: Garsonluk, bahçıvanlık, marangozluk... Ne emir buyurursanız memnun etmeğe çalışırım...

Ezhar — Pekıyyy, haydi git!... (Beceren'e döner) Bay Bejeren?..

Beceren — Efendim...

Ezhar — Ben bir surpıriz düşündüm! Bizim apartımanın ismi ne koyajayım, biliyur musun?...

Beceren — Hayır Paşam, ne koyacaksınız?...

Ezhar — (Kulağına doğru eğilerek) Şok guzel bir isim, şok... Müzehher Palas!... (Beceren'in dizine vurur) Naaasıl?...

Beceren — (Can acısiyle yerinden fırlar) Yamanşın hacı, yamaaan!...

Ezhar — Sufrâdâ bir biçimine getir, bunu da suyle Bejeren!... Yazın yalı... Kışın apartumaan!...

(**Leylâ hanım ile Abdurrahman Paşa, arka yoldan çıkar.**)

ALTINCI MECLİS

Evvelkiler — Leylâ — Abdurrahman.

Leylâ — Ay, ne zaman teşrif olundu?...

Abdurrahman — Bereket versin yabancı değilsiniz!...

Beceren — Elbet efendim, elbet... Bendeniz, kadîm bir hizmetkârınız... Ezhar Paşa hazretleri ise artık efradı aileden... Değil mi efendim?... Efradı aileden sayılırlar!

Leylâ — Şüphesiz, şüphesiz...

Abdurrahman — Hattâ, o kadar ki... Hani neredeyse biz kendimizi misafir sayacağız!...

(**Ali, ellerini uğuşturarak yaklaşır.**)

Ali — Emrederseniz sofra hazır Paşam...

Leylâ — Hay hay...

Abdurrahman — Buyurunuz...

(Devamı var)

Sahibi: **YUSUF ZİYA ORTAÇ**
Yazı işlerini fiilen idare eden: **KADRİ YURDATAP**
Basıldığı yer: **ERCAN MATBAASI**
Kapak baskısı: **ŞAKA MATBAASI**
Adres: Klotfarer Cad. No. 8 - 10 Belediye - İstanbul

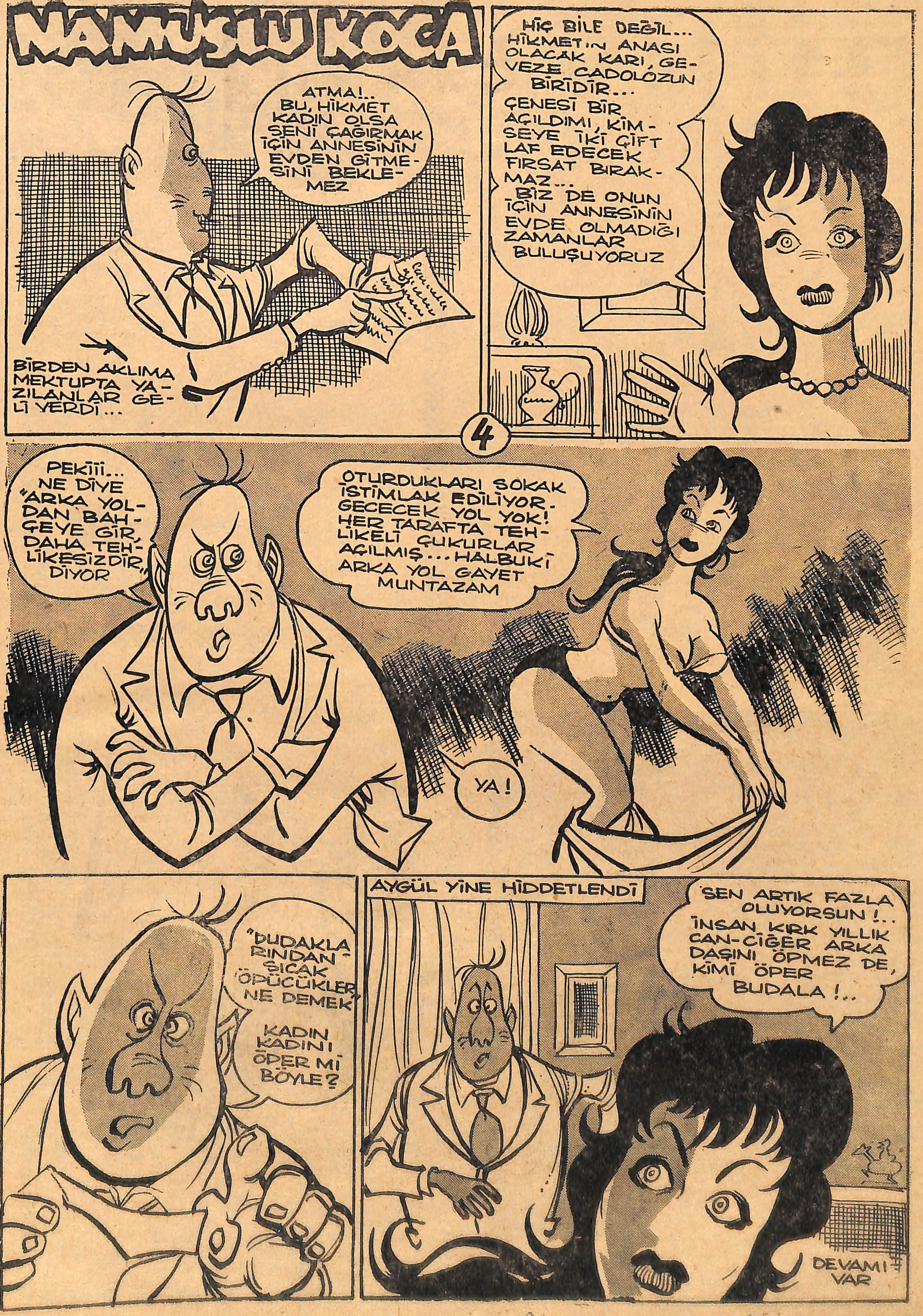
NAMUSLU KOCA
ATMA!.. BU, HİKMET KADIN OLSA SENİ ÇAĞIRMAK İÇİN ANNESİNİN EVDEN GİTMESİNİ BEKLEMEZ
BİRDEN AKLIMA MEKTUPTA YAZILANLAR GELİ YERDİ...
HİÇ BİLE DEĞİL... HİKMET'IN ANASI OLACAK KARI, GEVEZE CADOLOZUN BİRİDİR...
ÇENESİ BİR AÇILDIMI, KİMSEYE İKİ ÇİFT LAF EDECEK FIRSAT BIRAKMAZ... BİZ DE ONUN İÇİN ANNESİNİN EVDE OLMADIĞI ZAMANLAR BULUŞUYORUZ
4
PEKİİİ... NE DİYE "ARKA YOLDAN BAHÇEYE GİR, DAHA TEHLİKESİZDİR," DİYOR
OTURDUKLARI SOKAK İSTİMLAK EDİLİYOR. GECECEK YOL YOK! HER TARAFTA TEHLİKELİ ÇUKURLAR AÇILMIŞ... HALBUKİ ARKA YOL GAYET MUNTAZAM
YA!
"DUDAKLARINDAN SICAK ÖPÜCÜKLER" NE DEMEK
KADIN KADINI ÖPER Mİ BÖYLE?
AYGÜL YİNE HİDDETLENDİ
SEN ARTIK FAZLA OLUYORSUN!.. İNSAN KIRK YILLIK CAN-CİĞER ARKADAŞINI ÖPMEZ DE, KİMİ ÖPER BUDALA!..
DEVAMI VAR

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

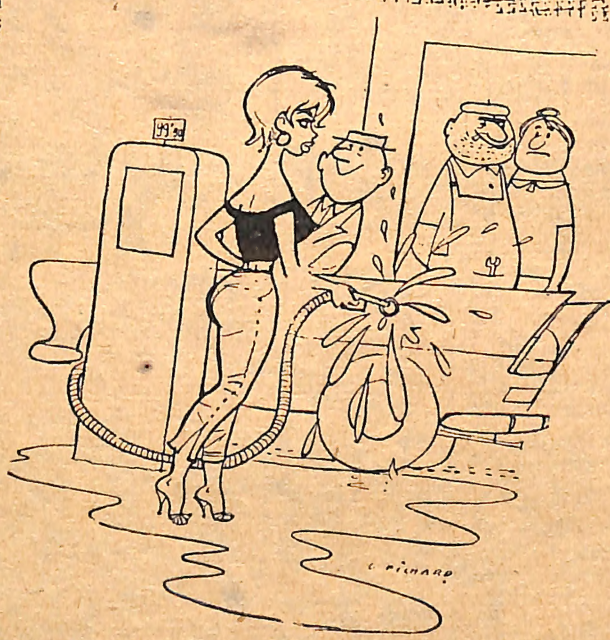

–ÇOK TEMİZLİK MERAKLISIDIR...
–BİLİRİİİM...ELİNE GEÇENİ TEMİZLER !

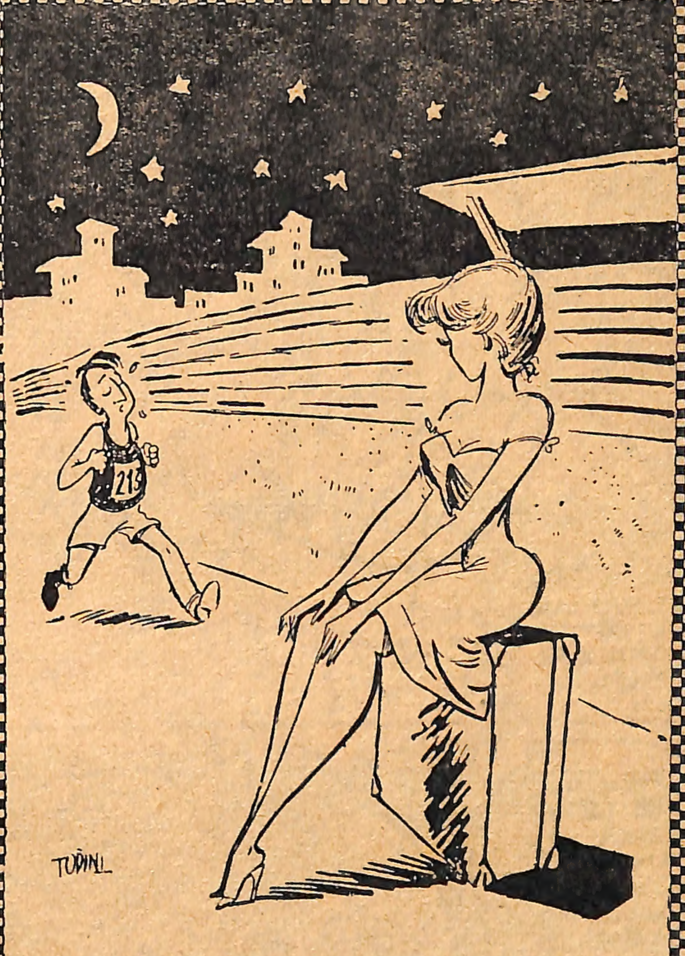

–BEN SENİ BURADA BEKLERİM...

–YANLIŞ MI ?.. GÖRMEDEN KARAR VERMEYİN CANIM, BELKİ DOĞRUDUR !..

–MÜKEMMEL BİR ÇİFT DOĞRUSU: HERİF KAZANMASINI BİLİYOR, KADIN HARCAMASINI !

YAPI ve KREDİ BANKASI

'A YURTGÜLÜ: APARTMAN DAİRESİ ★ MUHAMMED TEVFİK ALİ: APARTMAN DAİRESİ ★ ... OZEREN: APARTMAN DAİRESİ ★ HÜSEYİN ÖZ
RRI ÖZEREN: APARTMAN DAİRESİ ★ HÜSEYİN ÖZER: EV ★ ADNAN ... APARTMA... RESİ ★ OSMAN ÖCALAN: APARTMAN DAİRESİ
AİRESİ ★ OSMAN ÖCALAN: APARTMAN DAİRESİ ★ ZÜBEYDE MÜÇTEÇ... APARTM... AİRESİ ★ KENAN TOPRAK: EV ★ SAMİ BİLGEL: EV
AİRESİ ★ KENAN TOPRAK: EV ★ SAMİ BİLGEL: EV ★ FATMA SERİM: A... RTMAN DA... ALİ RIZA GÜZELSÖZLÜ: APARTMAN DAİRESİ ★ İB
ALİ RIZA GÜZELSÖZLÜ: APARTMAN DAİRESİ ★ İBRAHİM ZEKİ AKIN: ... ★ HAMDİ ERTEN: APART

SİZE DE BİR YUVA!

1959'da

40 APARTMAN DAİRESİ

ve

1,5 MİLYON LİRA

çeşitli para ikramiyeleri

tamamı

3.000.000 LİRA

YAPI ve KREDİ BANKASI

AKBABA

— Hiç devirmeden, ne güzel atlıyor, değil mi?
— Elbet, evlendi evleneli karısı talim yaptırıyor!